

บทนำ

ฟิลิกซ์ ชาวีเย่

ฟิลิกซ์ ชาวีเย่ กำลังคิดอะไรอยู่ล่ะเธอ ยากที่จะมีคนคาดเดา ความคิดของอภิมหาเศรษฐีหนุ่ม หนึ่งในผู้บริหารระดับสูงของวิกทอริกกรุ๊ป ผู้นี้ได้

เขาเป็นหนึ่งในผู้ทรงอิทธิพลที่ถูกเรียกว่าเป็น ‘มาเฟียทางธุรกิจ’ ว่ากันว่าการเคลื่อนไหวของพวกเขาสามารถสั่นสะเทือนวงการธุรกิจระดับโลกได้ง่ายเพียงแค่พลิกฝ่ามือ

ฟิลิกซ์ ชาวีเย่ เปรียบได้กับมันสมองสำคัญของวิกทอริกกรุ๊ป เขามีสายตาวาวไกล ถึงขนาดโอดิน อัลวาเกอร์ ผู้บริหารระดับสูงอีกคนของวิกทอริกกรุ๊ป กล่าวถึงฟิลิกซ์ไว้ว่า เขาคือบุรุษที่แก่ก่อนวัยอันควร เพราะมีสายตาวาวมาก

คนที่ต้องติดต่องานกับฟิลิกซ์ มักจะเกรงกลัวเขา ส่วนคนที่ทำงานกับเขา นอกจากความเกรงกลัวแล้ว ก็ยังมีความเคารพในความสามารถของฟิลิกซ์ ชาวีเย่ เขาให้เกียรติคนที่ทำงานกับเขา แต่ฟิลิกซ์ไม่ใช่คนใจดี

เขายินดีที่จะจ่ายไม่อั้นเพื่อคนที่ทำประโยชน์ให้เขาได้ คนที่ทำงานหนัก

6

คู่กัดมาเฟีย

และคัมค่า จะได้รับผลตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อ แต่สำหรับคนที่ทำงานหนัก แต่ทำงานแบบไร้ประสิทธิภาพ ฟीलิกซ์จะไร้ซึ่งความปรานีด้วย เขาจะตัดคนประเภทนี้ออกไปจากเครือข่ายธุรกิจของเขาทันที

การแข่งขันภายในวิกทอริกู๊ปนั้นสูงมาก แต่มันก็เป็นเรื่องปกติขององค์กรที่ประสบความสำเร็จ ให้ผลตอบแทนกับพนักงานในระดับที่สูงมาก วิกทอริกู๊ปไร้ซึ่งความปรานีกับพนักงานที่ทำประโยชน์ให้พวกเขาไม่ได้ แต่วิกทอริกู๊ปจะไม่เอาเปรียบขีดความสามารถของพนักงาน

ส่วนคนที่ใกล้ชิดและถึงขั้นสนิทกับฟीलิกซ์ จะรู้ว่าเขาเป็นคนที่มีความอุปถัมภ์และบุคลิกภายนอกที่ขัดแย้งกันสูงมาก

ฟीलิกซ์เป็นบุรุษที่มีใบหน้าค่อนข้างไปทางเป็นผู้ชายหน้าสวย บุคลิกภายนอกเขาเหมือนคนใจเย็นนยะเยือกราวกับน้ำแข็ง แต่ฟीलิกซ์ไม่ใช่คนใจเย็น

ฟीलิกซ์ รักสงบ แต่ก็ชอบมีเรื่อง ถ้าหากมีใครสะกิดต่อมอารมณ์รุนแรงของเขา เขาเป็นชายหนุ่มหน้าสวยผู้รักการท่องเที่ยว หลงใหลธรรมชาติ ชอบอยู่ในที่ปราศจากผู้คน แต่...สถานที่แห่งนั้นจะต้องไม่ลำบาก ต้องเที่ยวพร้อมด้วยความสะดวกสบาย

ฟीलิกซ์รักสัตว์ รักธรรมชาติ เหมือนจะเป็นบุรุษที่มีความรักอย่างเหลือเฟือ แต่ฟीलิกซ์กลับไม่ค่อยรักมนุษย์ด้วยกันสักเท่าไร และตอนนี้บุรุษผู้ที่ไม่ค่อยมีใจเอ็นดูมนุษย์ด้วยกันนั้น ก็กำลังกวาดสายตามองไปยังผู้ร่วมโต๊ะประชุม

ทุกคนมีอาการที่เรียกว่าอกสั่นขวัญแขวน การเผชิญหน้ากับฟीलิกซ์ ซาวิเย่ เป็นช่วงเวลาของการทรมานประสาทของพวกเขามากที่สุด แม้กระทั่งโอดิน อัลวาเกอร์ หนึ่งในผู้บริหารระดับสูงผู้นำเกรงขาม เขาก็ไม่ทำให้ผู้คนที่ต้องหวาดผวาแบบนี้ โอดินเป็นคนอารมณ์ฉุนเฉียวแบบเปิดเผย

“มันยากถึงขนาดนั้น?”

ตุ๋บ! โครม!

“ขออภัยครับ”

เสียงแฟ้มร่วงลงบนพื้น คำถามสั้นๆ ของฟีลิกซ์ทำให้บางคนบนโน้ต๊ะสติหลุดไปชั่วขณะ ชายหนุ่มเลื่อนใบหน้าช้าๆ หันมองไปที่บุรุษผู้นั้น เขาเพิ่งก้มลงไปเก็บแฟ้มเอกสารขึ้นมา แต่พอสบตากับฟีลิกซ์ มือก็อ่อนล้าหมดแรง ทำแฟ้มเอกสารร่วงจากมืออีกครั้ง

“ขอภัยครับคุณฟีลิกซ์”

ฟีลิกซ์นิน้วน้า คิ้วเข้มของเขาขมวดเข้าหากันเล็กน้อย เป็นอีกครั้งที่คนก้มเก็บเอกสารมืออ่อน จนคนที่นั่งข้างๆ ต้องก้มตัวลงไปเก็บให้

“ทำใจดีๆ ไว้นะ”

เอ่ยปากบอกกับคนที่สติหลุดไปแล้ว ฟีลิกซ์ไม่พูดอะไรอีก เขาโบกมือเพื่อให้ทุกคนออกไปจากห้องประชุม ซึ่งเป็นห้องประชุมเล็กที่มีประตูเชื่อมกับห้องทำงานของเขา

ในวิกทอริกรุป ห้องทำงานของผู้บริหารระดับสูงจะมีห้องประชุมส่วนตัวด้วย ห้องประชุมใหญ่จะถูกเปิดใช้ในกรณีที่มีการประชุมวาระสำคัญ เป็นต้นว่าการประชุมประจำไตรมาส หรือการประชุมเพื่อตัดสินใจเรื่องสำคัญที่ผู้บริหารระดับสูงต้องเข้าร่วมการประชุมมากกว่าหนึ่งคน

ถ้าเป็นการประชุมงานในความรับผิดชอบของผู้บริหารระดับสูงคนนั้นๆ ส่วนมากแล้วจะมีการเรียกประชุมเล็กในห้องประชุมส่วนตัวที่เชื่อมกับห้องทำงานของพวกเขา วันนั้นก็เช่นกัน ฟีลิกซ์เรียกประชุมผู้เกี่ยวข้องในห้องประชุมส่วนตัว

และถึงแม้ในห้องประชุมจะเปิดเครื่องปรับอากาศจนเย็นฉ่ำ แต่คนที่อยู่ในห้องประชุมกลับรู้สึกร้อนรน คงมีแค่ฟีลิกซ์คนเดียวที่ไม่รู้สึกแบบนั้น ชายหนุ่มนิน้วน้ามองคนที่นั่งอยู่ เขาโบกมือให้ไปแล้วก็ยังไม่ไปกันอีกอย่างนั้นหรอก

“ออกไปได้แล้ว”

คำสั่งของฟีลิกซ์ ทำให้พวกเขาทั้งแปดคนขยับตัวลุกขึ้นยืนตัวตรงพร้อมกัน ทั้งหมดโค้งศีรษะทำความเคารพฟีลิกซ์ ทุกคนคว่ำแฟ้มเอกสาร

ของตัวเองมาถือไว้ในเวลาไล่เลี่ยกัน และเดินเรียงแถวกันออกไปจากห้องประชุมเหมือนหุ่นยนต์

“เป็นอะไรกัน”

ฟิลิกซ์ไม่รู้รู้สึกโกรธ เขาหมายความว่าตามที่ถามจริงๆ เขาต้องการทราบว่างานที่เขาต้องการความคืบหน้ามันยากเกินไปอย่างนั้นหรือ ถึงไม่มีใครทำสำเร็จ ถ้ามันยากเกินไป เขาก็จะได้พิจารณาเรื่องนี้อย่างรอบคอบอีกครั้ง อาการนี้หัวหน้าก็เพื่อแสดงออกถึงความสงสัย แต่ดูเหมือนทุกคนจะแปลความหมายในคำถามและการแสดงออกของเขาผิดไปหมด

1

เจ้าแม่ปะการัง

การค้าภายในตลาดแถบชานเมืองของจังหวัดหนึ่งในปริมณฑล เขตใกล้ชิดติดกับเมืองหลวงของกรุงเทพมหานครลาล่าไปด้วยพ่อค้าแม่ค้าและลูกค้าที่มาเดินจับจ่ายใช้สอยกันอย่างคึกคัก ชื่อของตลาดของจังหวัดที่ขึ้นชื่อว่าเป็นจังหวัดที่มีผลไม้ชื่อดังอย่างทุเรียนอร่อยมากและแพงมากมีชื่อว่า ‘ตลาดมั่งคั่ง’

เจ้าของตลาดคือคุณนายบานเย็น บักหลักมั่งคั่ง ซึ่งเป็นเศรษฐีม่ายเจ้าของที่ดินผู้หวงสมบัติ ไม่คิดจะขายที่ดินกินตอนแก่ เพราะคุณนายบานเย็นนั้นคิดว่าชีวิตที่เป็นอยู่ก็ร่มเย็นเป็นสุขพอแล้ว คุณนายบานเย็นขึ้นชื่อเรื่องความ มก เหนียว เค็ม แต่ไม่เอาเปรียบคนอื่น

ตลาดมั่งคั่ง การเงินสะพัดทุกวัน เป็นตลาดที่สะอาด แบ่งโซนการค้าขายชัดเจน เป็นตลาดขนาดกลางที่ทำรายได้ให้กับพ่อค้าแม่ค้าในตลาดแม่ไม่มั่งคั่งเท่าเจ้าของตลาด แต่ก็หาเงินกันได้คล่องมือ พ่อค้าแม่ค้าจึงบักหลักอยู่ที่นี้ไม่ไปไหน แม้จะมีตลาดหลายแห่งเกิดขึ้นในช่วงนี้ แต่ก็ขายดีสู่ตลาดมั่งคั่งไม่ได้

พื้นที่ของตลาดเตด้วยปูนทำความสะอาดง่าย แบ่งล็อกแต่ละร้านค้าชัดเจน มีหลังคากันแดดกันลม หลังคาสูงโปร่งเพื่อให้อากาศถ่ายเท ที่จอดรถก็กว้างขวาง ด้านหน้าแบ่งเป็นที่จอดรถมอเตอร์ไซค์และจักรยาน พื้นที่ด้านหลังสำหรับจอดรถยนต์

ในโซนร้านค้าติดแอร์ของตลาด ก็มีซูเปอร์มาร์เก็ต ร้านอาหาร ร้านขายยา ร้านตัดผม และร้านค้าอีกหลากหลาย พื้นที่ส่วนตลาดติดแอร์มีทั้งหมดสิบสองล็อก ก็ถูกเช่าเต็มทุกล็อก ส่วนพื้นที่ตลาดปกตินั้นไม่ต้องพูดถึง จำนวนล็อกร้านค้ามีหนึ่งร้อยยี่สิบล็อก พ่อค้าแม่ค้าที่เช่าที่ได้จะเกาะหีบไม่ยอมให้ล็อกขายของต้องถูกยึด

การซื้อขายจะเริ่มตั้งแต่หกโมงเช้าจนถึงสองทุ่มเปิดทุกวันไม่มีวันหยุด นอกจากนี้ยังมีการควบคุมราคาขายสินค้าให้เหมาะสม ร้านที่ขายของเกินราคา มีราคาสูงจนเกินไป คุณนายบานเย็นจะยึดแผงคืน ถือว่าเอาเปรียบผู้บริโภค

พ่อค้าแม่ค้าในตลาดไม่มีใครกล้าหือกับคุณนายบานเย็น ที่สามารถชี้เป็นชี้ตายอนาคตทางการเงินของพวกเขาได้ นอกจากนี้คุณนายบานเย็นยังขึ้นชื่อเรื่องปากจัด ด่าไฟแลบได้สามวันสามคืนไม่ซ้ำกัน ถ้าหากมีการแข่งขันการค้า คุณนายบานเย็นคงกวาดแชมป์ทุกรายการ

ตอนนี้คุณนายบานเย็นในวัยห้าสิบปีความจิตใจจัดแซ่บซี้ดย่อมลดลง แต่คุณนายบานเย็นก็มีตัวตายตัวแทนรับช่วงทำงาน มีขอชาวคนนั้นคือหลานสาวคนเล็กที่ทั้งเหนียว วก เด็ดไม่ต่างกัน ปะการัง ปักหลักมั่งคั่งเป็นผู้หญิงแต่มีลูกน้องผู้ชายตามเป็นพรวน

“พี่ๆ จำ รวมถึงลุงป้าน้าอาทั้งหลาย น้องรังมาแล้วจ้า!”

เสียงตะโกนทักทาย แม้วาจาหวานแหวว แต่เสียงไม่ได้หวานแบบนั้น เสียงของปะการังคือการส่งสัญญาณ ปะการังจะมาที่ตลาดมั่งคั่งทุกเย็น ไม่ใช่เพื่อเก็บค่าเช่าแผง เพราะค่าเช่าแผงนั้นมีการเก็บเป็นรายเดือน แต่ปะการังมาเพื่อเก็บดอกเบียเงินกู้รายวัน

‘เจ้าแม่ปะการัง’

คือชื่อที่คนรู้จักเธอ หญิงสาวเซียว เค็ม ยอมหักไม่ยอมงอ เธอคิด
ดอกเบียเงินกู้ร้อยยลระสามบาท ลูกค้าของเธอถึงเยอะมาก แต่ถ้าลูกค้า
เรื่องเยอะ ปะการังก็ไม่ไว้หน้าเหมือนกัน

“รู้หน้าที่ของตัวเองกันนะ ไม่ต้องให้พูดเยอะ มันเจ็บคอ”

ปะการังไม่ได้มาคนเดียว ข้างหลังของเธอยังมีลูกน้องร่างยักษ์
คนหนึ่งผิวขาวชื่อสว่าง อีกคนผิวคล้ำชื่อน้ำหมึก ทั้งสองคนทำหน้าที่
เหมือนเป็นพี่เลี้ยงกึ่งบอดี้การ์ดของปะการังในชุดหมีสีเข้ม

เพราะตอนกลางวันปะการังจะทำงานในตู้ซ่อมรถที่เธอเป็นเจ้าของ
อยู่ซ่อมรถเปิดอยู่พื้นที่ข้างๆ ตลาดมังคัง นอกจากให้ลูกน้องทำงานแล้ว
ปะการังก็ยังลงมือทำด้วยตัวเอง เธอเป็นคนขยัน อดทน หนักเอาเบาสู้
ทำงานตัวเป็นเกลียวมาตั้งแต่แรกรุ่ง

“พี่สว่าง พี่หมึก”

ปะการังเรียกชื่อ สว่างกับน้ำหมึกก็รู้หน้าที่ คนหนึ่งหยิบถุงผ้าออกมา
อีกคนส่งสมุดเล่มยาวกับปากกาให้กับปะการัง หญิงสาวรับสมุดกับปากกา
มาถือไว้

“สวัสดีค่ะหนูปะการัง”

“สวัสดีค่ะป้า เรียกเสียงอ่อนเสียงหวาน คงไม่คิดขอผิดผ่อนหรอก
นะจ๊ะ เพราะถ้ารังไต่ยีนคำว่าผิดหรือซ้ำ รังจะไม่มีความสุข”

ปะการังพูดจาดี แต่เธอก็มีกฎเหล็กของตัวเองและไม่ยอมผ่อนปรน
คนที่อยากจะขอผิดไปอีกสักวันถึงกับเหงื่อตก ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเพื่อ
หยิบเงินส่งให้ปะการังแต่โดยดี

“ไม่หรอกจ๊ะ เตรียมไว้ให้แล้วจ๊ะ”

“ขอบคุณจ๊ะ เรื่องผิดผ่อนนะรังไม่ปลื้ม ไม่ชอบมากๆ ตอนมายืมเงิน
ก็ทำสัญญากันชัดเจน มีลูกหนี้ดีๆ แบบนี้ รังก็มีความสุขจ๊ะ”

“น้ำก็มีความสุขที่ได้เป็นลูกหนี้ของหนูรังจ๊ะ เหะ เหะ”

ปะการังดึงเงินออกมาจากมือของลูกหนี้ ที่มองตามเงินด้วยสายตา อาลัยอาวรณ์ หญิงสาวจดลงในสมุดแล้วก็เดินไปที่ร้านต่อไป ลูกหนี้ของ ปะการังในตลาดแห่งนี้คือพ่อค้าแม่ค้าประเภทแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ส่วนลูกค้า ก็มีลูกหนี้ของเธอไม่น้อย

“เจอหน้ารังแล้วไม่ต้องรีบกลับกันนะจ๊ะ สองมือล้างกระเป๋ สองเท้า ก้าวเข้ามา แล้วมาจ่ายชำระหนี้รังนะจ๊ะ รังจะได้มีความสุข แต่ถ้ายากให้รัง ไม่มีความสุขจะลองดูก็ได้นะจ๊ะ”

แต่ละคนยื่นเงินให้กับปะการังเมื่อเธอเดินไปถึง ถ้าหากปะการังไม่มีความสุขขึ้นมา ชีวิตของพวกเขาต้องปราศจากความสุขเช่นกัน หญิงสาว ยื่นเงินที่รับมาส่งให้ลูกสมุนด้านหลัง ซึ่งลูกน้องผู้จงรักภักดีก็รับเงินไปแล้ว หย่อนเก็บในถุงผ้า

ปะการังเดินยิ้มแย้มรับเงินจากลูกหนี้ของเธอ วันนี้ปะการังมีความสุข เพราะจากรายชื่อลูกหนี้ในบัญชีไม่มีลูกหนี้คนไหนเบี้ยวเธอแม้แต่คนเดียว นับว่าเป็นลูกหนี้ที่ดี ไม่เสียแรงที่เธอไว้วางใจยอมให้ยืมเงินนำไปใช้ก่อน

ปะการังเดินยิ้มเพลงเข้าไปในบ้าน เพิ่งก้าวขาเข้าไปในบ้านไม้สองชั้น หลังใหญ่ของคุณนายบานเย็น

“กลับมาแล้วเหรอจ๊ะหนูรัง”

เสียงหวานๆ ของพี่สาวเอ่ยปากทัก ไข่มุก รณกฤต เปรียบได้กับ พี่สาวคนโตของปะการัง เพราะมารดาของไข่มุกเป็นพี่สาวบิดาของปะการัง

นอกจากไข่มุกแล้ว ก็ยังมีอีกหนึ่งคนที่เปรียบได้กับพี่สาวคนรอง ของปะการัง แต่พี่สาวอีกคนนั้นศรัทธาไม่คอยกินกับปะการังสักเท่าไร

“รังกลับมาแล้วคุณไข่ม”

ปะการังรายงานพี่สาวเสียงใส แล้วก็เดินเข้าไปหาไข่มุก โอบกอด แล้วก็หอมแก้ม เอาหน้าเปื้อนๆ คลอเคลียกับแก้มของไข่มุก

“หน้าตาเลอะเทอะมาอีกแล้วนะจ๊ะหนูรัง”

“รังทำงานที่อยู่นี้คุณไข่ ทำงานในโอ่งก็ต้องเลอะเทอะ”

“ทำงานในโอ่ง เลอะแล้วล้างหน้าก่อนกลับบ้านไม่ได้หรือไง ผิวสวยๆ จะเสียหมด”

“ผิวของรังไม่สวยผ่องขาวเนียนเหมือนคุณไข่หรอก รังไม่ต้องรักษา มันก็ได้”

ผิวของปะการังเป็นผิวสีน้ำผึ้งสวย แต่การที่สีผิวเป็นแบบนี้ก็เพราะ เจ้าตัวชอบตากแดด แต่พื้นสีผิวจริง ถ้าหากเจ้าตัวดูเลहन้อย ผิวก็คงขาวผ่องไม่ต่างจากผิวของไข่มุก

“ผิวหนูรังก็สวย”

“ดำๆ แบบรังเนียนะ คุณไข่จะชอบयरังอยู่เรื่อย รังรู้ตัวหรอกว่ารัง ไม่สวยเหมือนคุณไข่ แถมยังกระดกกระเดก ป้าบอกว่ารังน่าจะขายไม่ออก ต้องอยู่กับป้าไปตลอดชีวิต”

ปะการังกล่าวถึงคุณนายบานเย็น ซึ่งเป็นพี่สาวคนโตของบ้านปึกหลัก มั่งคั่ง และรับหน้าที่ดูแลหลานชายและหลานสาว แทนน้องๆ ซึ่งอาภัพ เหลือเกิน เพราะแต่ละคนก็มีเหตุให้ต้องเสียชีวิตก่อนลูกจะโต

“หนูรังอยากแต่งงานเธอจ๊ะ”

“ไม่อยากหรอก แต่งงานไม่เห็นจะดีเลย ต้องทำหน้าที่แม่บ้าน ทำกับข้าว ทำความสะอาดบ้าน ทำอะไรต่ออะไรอีกจิปาถะน่าเบื่อจะตาย แถมยังต้องมีลูก มีลูกนะเจ็บจะตาย รังน่าจะอยากจะเป็นโสดมากกว่า”

“เพราะหนูรังยังไม่เจอคนที่ชอบนะสิจ๊ะ”

“ใครจะเหมือนคุณไข่ มีคนที่ชอบมานานแล้ว”

“หนูรัง”

ไข่มุกทำเสียงเหมือนแอดน้องสาว แต่ปะการังก็ไม่กลัว แถมยังยิ้มกว้างมองไข่มุกด้วยสายตาล้อเลียน พอเห็นแบบนี้ไข่มุกก็อดจะเอ็นดูไม่ได้ ถึงจะเป็นยายตัวແบบ จอมป่วน แต่กับไข่มุกแล้ว ปะการังก็เป็นน้องสาวที่มีทั้งมุมซุกซน ซื่ออ่อน และร่าเริงสดใส

“จริงหรือเปล่านั้น”

“พี่จะเอ็ดหนูรังแล้วนะ”

“โอ้...รังไม่พุดมากก็ได้”

“ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า”

“ยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลย รออาบน้ำตอนจะนอนไม่ได้หรอก”

ปะการังยังต่อรอง เรื่องอาบน้ำไม่สำคัญกับเธอสักเท่าไร รออาบน้ำตอนจะเข้านอนรอบเดียวก็ได้ อาบน้ำตอนนี้พอจะเข้านอนถ้าเหนียวตัวก็ต้องอาบน้ำอีก

“เลอะไปทั้งตัว ทั้งฝุ่น ทั้งเหงื่อ ไปอาบน้ำเถอะร่างกายจะได้สดชื่น”

“ก็ได้ ถ้าไม่อาบน้ำ เดี่ยวคุณจะไม่ให้เข้าใกล้”

“รีบไป วันนี้พี่ทำสังฆานมสดด้วยนะ รอจะเสิร์ฟให้หนูรังกินกับขนมปังร้อนๆ”

ปะการังตาโตเมื่อได้ยินเรื่องของกิน หญิงสาวตัดสินใจที่จะไปอาบน้ำทันที อาบน้ำแต่งตัวไม่ถึงห้านาทีก็เสร็จเรียบร้อย

“งั้นรังไปอาบน้ำนี่เลย”

“พี่จะเตรียมขนมรอ หนูรังลงมา จะได้กินร้อนๆ ดีไหมจ๊ะ”

“ดีสุดๆ”

“อ้ออะไรพี่เขาก็กแล้วยายรัง”

“ป้า รังกลับมาแล้ว”

ปะการังหันไปบอกคุณนายบานเย็น แต่แขนยังโอบกอดไข่มุกเอาไว้ ปะการังเป็นหลานสาวคนเล็กที่คุณนายบานเย็นทั้งโปรดและหมั่นไส้ โปรดในความเอากการเอางาน ขยันขันแข็งและไว้ใจได้ เรื่องงานปะการังคุมอยู่

แต่หมั่นไส้ความแซ่ซ่าของเจ้าตัวที่ทำให้คุณนายบานเย็นต้องมีเรื่องปวดศีรษะไม่เว้นวัน ตอนนี่เรื่องปวดศีรษะลดน้อยลง เพราะปะการังโตขึ้นมาก แต่ตอนเรียนนี้ คุณนายบานเย็นต้องเตรียมตัวไว้ล่วงหน้าทุกวัน เพื่อไปพบอาจารย์ฝ่ายปกครองในโรงเรียนของปะการัง

“ป่าเห็นแล้ว ตัวเราออกโต”

“ถ้ารังไม่บอก ก็จะไม่ตรง ว่ารังทำเป็นไม่เห็นผู้ใหญ่”

“แม่คนนี่ พุดมากจริง แล้วนี่อะไร เลอะเทอะกลับมาทุกวัน”

“รังกำลังจะไปอาบน้ำแล้ว รังไปก่อนนะจะป่าจำ”

ปะการังรีบเผ่นก่อนที่คุณนายบานเย็นจะบ่นเธอยาวกว่านั้น ไข่มุกมองตามน้องสาว อมยิ้มเอ็นดู แต่พอหันไปสบตากับคุณนายบานเย็น ก็ค่อยๆ ทุบยิ้ม

“ให้ท้ายน้องสาวเราเข้าไปเถอะ เหมือนม้าติดกะโหลกแบบนี้ จะขายออกใหม่”

คุณนายบานเย็นบ่นไปถึงไข่มุก แล้วก็เดินไปที่ห้องนั่งเล่นซึ่งเป็นห้องที่คุณนายบานเย็นจะนั่งเอนหลัง อ่านหนังสือ ฟังวิทยุคลื่นโปรดไปตามเรื่องตามราว

ถึง เวลารับประทานอาหารเย็น บนโต๊ะรับประทานอาหารก็พร้อมหน้าพร้อมตาสมาชิกในครอบครัว บนหัวโต๊ะคือที่ประจำของคุณนายบานเย็น

ด้านขวาเก้าอี้ตัวแรกเป็นที่นั่งของ ปลาวาฬ ปักหลักมั่งคั่ง พี่ชายคนโตของบ้านซึ่งเป็นลูกชายของคุณนายบานเย็น

ด้านซ้ายเป็นที่นั่งของไข่มุก ส่วนแถวที่สองต่อจากปลาวาฬ เป็นที่นั่งของปะการัง ตรงข้ามกับปะการังคือที่นั่งของไข่มปลารนถกถด

ไข่มปลารนไม่ค่อยเป็นมิตรกับปะการัง ซึ่งเปรียบเสมือนน้องเล็กของบ้านสักเท่าไร ไข่มปลารนรู้สึกว่ปะการังได้รับการตามใจเกินไป เจ้าตัวจึงค่อนข้างดุกกับน้อง

“กินขนมตั้งเยอะ ยังจะกินข้าวอีกเธออายุรัง”

“ขนมกับข้าวเรียกไม่เหมือนกันซะหน่อย กระจ่างของรังนะแยกส่วนได้”

“ตะกละนะสิไม่ว่า”

“ปลา ว่าน้องทำไม”

ปลาพาพี่หันไปถามไข่ปลาเสียงขมิบ ไข่ปลาหน้ามุ่ม ก็รู้ว่าปะการังนะ เป็นน้องสาวคนโปรดของปลาพา พี่การังคือน้องรัก ส่วนเธอนะน้องซัง

“แต่ไม่ได้เลยนะคะพี่วาฬ”

“กินข้าว นี่ไม่ใช่เวลาจะมาทะเลาะกัน”

ปลาพาพี่ออกคำสั่ง แล้วก็ตักกับข้าวใส่จานให้ปะการัง ปลาพาพี่เอ็นดูน้องทุกคนเหมือนกัน ไม่ว่าจะไข่ไข่มุก ไข่ปลา หรือปะการัง แต่กับปะการัง เขาเอ็นดูมากเป็นพิเศษ เพราะตอนยังเด็ก ปะการังคลุกคลีใกล้ชิดกับเขา

ปะการังเสียทั้งพ่อและแม่ไปพร้อมกัน ปะการังเลยคิดว่าปลาพาพี่เป็นพ่อ คอยตามติดเขาต้อยๆ ปลาพาพี่ก็เลยทำตัวเหมือนเป็นบิดาให้กับน้องสาวที่อายุห่างกันสิบสองปี ปะการังติดเขากับไข่ไข่มุก ปลาพาพี่เหมือนพ่อไข่ไข่มุกก็คงเหมือนแม่

แต่พอโตขึ้นมารู้ความเหนื่อย ปะการังก็รู้ว่าตัวเองไม่มีทั้งพ่อและแม่ ปลาพาพี่คือพี่ชาย ส่วนไข่ไข่มุกคือพี่สาว และคุณนายบานเย็นก็คือป้าของเธอ

“เด็กผู้หญิงนี่พอมันโตขึ้นมา น่ารำคาญจริง เป็นพี่น้องกันก็ยังทะเลาะกัน”

คุณนายบานเย็นเอ็ดเข้าให้ ไข่ปลาก็หันไปถลิ่งตาใส่ปะการัง เจ้าตัวกลัวที่ไหน มองตอกลับด้วยสายตาทำหายแล้วก็ก้มหน้าลงไปรับประทานอาหาร

“พี่ปลา เตชะขารังทำไม รังเจ็บนะ”

“ยายรัง!”

ไข่ปลาแอบเตชะขาปะการังใต้โต๊ะ แต่แม่ น้องสาวตัวดีก็ไม่ยอม พุดออกมาดั่งๆ ทุกสายตาจ้องไปยังไข่ปลา และเธอก็กลายเป็นตัวร้ายอีกแล้ว ยายปะการัง เด็กแสบ!

“ประการัง”

ประการังจะออกไปเดินเล่นย่อยอาหารซะหน่อย แต่กลับถูกเสียงของไข่ปลาชืดขวาง ประการังหยุดเดิน หันหลังกลับไปหาไข่ปลา ยกมือขึ้นใช้นิ้วทำท่าแคะหู

“เป็นอะไร”

“เสียงพี่ปลานะ แสบแก้วหูซะมัด”

“ยายรัง จะมากไปแล้วนะ”

“พี่ปลานั้นแหละ ตามหาเรื่องรังอยู่ได้ น่าเบือ”

“เธอบอกว่าพี่น่าเบือเธอ”

“ก็ใช่ละสิ น่าเบือจะตายซัก ผู้หญิงต้องนิสัยแบบนี้เหมือนกันหมดหรือไง อ้อ ไม่เหมือนสิ คุณไข่ไม่เป็นแบบนี้”

แค่คิดว่าไข่มุก พี่สาวสุดที่รักจะมีนิสัยเหมือนกับไข่ปลา ประการังก็เกิดอาการสยองแล้ว พี่สาวของเธอน่ารักแบบเดิมก็ได้อยู่แล้ว

“พูดมากเดี๋ยวหยิกเข้าให้”

“รังไม่ยอมเหมือนตอนยังเด็กหรอกนะ”

“พูดเหมือนตอนเด็กยอม”

“พี่ปลาตัวโตกว่า รังสู้ไม่ไหว”

“ถีบพี่กระเด็นยังบอกว่าสู้ไม่ไหว”

“รังจำไม่เห็นได้เลย”

“เราน่ะแสบตั้งแต่เด็ก”

“พี่ปลาจะชวนรังคุยเรื่องเก่าเก็บทำไม รังจะออกไปเดินย่อยอาหาร”

ประการังกับไข่ปลาคุยกันเมื่อไหร่ เป็นต้องลงท้ายด้วยการทะเลาะกันอยู่เรื่อย ประการังไม่ยอมมีปัญหากับพี่สาวก่อนนอน เพราะเสียงกรี๊ดๆ ของไข่ปลาจะตามไปหลอกหลอนเธอ จนทำให้เธอนอนไม่หลับ

“จะตามมาต่อว่านะสิ เตชะขานิดหน่อยก็ต้องฟ้อง”

“รังไม่ได้ฟ้อง”

“ฟองลี เมื่อสักครู่พี่ก็ถูกพี่วาทเรียกไปตำหนิ”

“รังแค่พูดเฉยๆ ว่าพี่ปลาเตะขารัง พี่ปลาทำจริงหรือเปล่าล่ะ”

“ก็ทำนะสิ!”

“รังก็แค่พูดความจริง”

กล้าทำแล้วจะไม่กล้ารับอย่างนั้นหรือ คนแบบไข่ปลาเนี่ยเป็นคนที่น่ารำคาญซะจริง ปะการังก็เชื่อว่าอยากจะมีปัญหากับพี่สาว แต่ไข่ปลาก็คอยจ้องหาเรื่องเธออยู่นั่นแหละ แต่ถึงปะการังจะรำคาญไข่ปลา หญิงสาวก็ไม่เคยเกลียดไข่ปลา

“เรื่องบางเรื่องไม่ต้องพูดมากก็ได้”

“รังไม่สนใจหรอก ก็พี่ปลาเตะขารังจริงๆ นี่”

“แต่พี่เป็นพี่สาวเธอนะ ยอมๆ กันบ้างสิ”

“เป็นพี่สาวแล้วรังแกน้องได้หรือ รังไม่ยอมให้รังแกเหมือนตอนรังเด็กๆ หรือกนะ”

ปะการังตอบโต้ไข่ปลาบ้าง แต่ก็ยั้งๆ มือไว้ ไม่อยากลงไม้ลงมือต่อบตีกันเพราะอีกฝ่ายเป็นพี่สาว แต่ไข่ปลาก็เหมือนเด็กในร่างผู้ใหญ่ ไม่ยอมโตเสียที

“ไม่รู้ล่ะ พี่ไม่พอใจ”

“ไม่คุยด้วยแล้ว ปวดหัว”

ปะการังหันหลังให้พี่สาว คุยอะไรกวน หาจุดจับไม่ได้ แล้วแบบนี้เมื่อไหร่เธอจะได้ไปเดินเล่นย่อยอาหารซะที

“เดี๋ยวยายรังอย่าเพิ่งไป!”

ไข่ปลารับจ้ำอ้าวไปขวางหน้าปะการังเอาไว้ ไข่ปลายกมือขึ้นกอดอกปรายตามองน้องสาว ปะการังก็ยื่นมือคอยฟัง

“เรื่องเงินอีกละสิ”

เพราะไข่ปลาหนึ่งเงียบ ปะการังก็เลยกล่าวตักคอดขึ้นมา ไข่ปลาค้อนนิน้องสาว แต่ปะการังก็พูดถูก ไข่ปลากำลังมีปัญหาเรื่องเงิน

“ของเก่าก็ยิ่งจ่ายคืนไม่หมดไหม”

“แต่พี่ก็จ่ายคืนทุกเดือนนะ”

“ลองเบี้ยวสิ จะฟ้องป้า”

“ยายงก! กับพี่ก็ยังคง”

“ไม่ได้เรียกว่างก เรียกว่ารู้จักคุณค่าของเงินต่างหาก รั้งนะทำงานเหนื่อยนะ ไม่ได้นั่งเฉยๆ แล้วเงินไปรยลงมาจากฟ้า ดีเท่าไรแล้วที่พี่ปลายิ้มรั้งไม่คิดดอกเบีย”

“เค็มมาก”

ไช้ปลาเค็มยื่นให้น้องสาว ปะการังมีเงินเยอะ เพราะเจ้าตัวขยันทำงาน อยู่ช่อมรถของปะการังไม่ใช่อยู่ใหญ่โต แต่จ่ายเงินเดือนลูกน้อง หักค่าใช้จ่าย แล้วก็ยังเหลือกำไรไม่เคยมีเดือนไหนขาดทุน ไหนจะดอกเบียเงินกู้ที่ปะการังปล่อยอีกล่ะ

ไช้ปลาพอรู้มาบ้างว่าน้องสาวจะมีรายได้เดือนหนึ่งไม่ต่ำกว่าหลักแสน ส่วนหนึ่งปะการังจะนำเข้าบัญชีเป็นเงินเก็บของตัวเอง อีกส่วนหนึ่งเจ้าตัวจะให้คุณนายบานเย็นเอาไว้ คุณนายบานเย็นทำตัวเหนียวเค็ม รับเงินจากปะการัง

แต่ไช้ปลาก็แอบได้ยินคุณนายบานเย็นคุยกับปลาว่าฟ ว่าเงินที่ปะการังให้นะ คุณนายบานเย็นก็เอาไปบัญชีเงินเก็บของปะการังที่คุณนายเปิดไว้ให้ตั้งแต่ยังเด็ก แล้วจะคืนกลับให้หลานสาว ไม่คิดจะเอาเงินหลานแม่แต่บาทเดียว

ไช้มุกกับไช้ปลาก็มีบัญชีเงินเก็บที่คุณนายบานเย็นเปิดไว้ให้ ไช้มุกกับปะการังไม่ใช่เงินส่วนนั้น เลือกลงฝากสมุดบัญชีไว้กับคุณนายบานเย็นเหมือนเดิม แต่ไช้ปลาน่ะเอาสมุดบัญชีมาแล้วไปถอนเงินออกมาใช้หมดแล้ว

“พี่ปลาจะเอาเงินไปทำอะไร”

“พี่อยากได้กระเป๋าใหม่ อยากจะยืมเงินเธอสักแสน”

“ตั้งแสน!”

ปะการังเสียงดัง เงินหนึ่งแสนไม่ได้หาได้ง่ายๆ แล้วหนี้เก่าที่เธอยืมไปก็ยิ่งเหลืออีกสามหมื่น ซึ่งไข่ปลาจะผ่อนคืนเดือนละห้าพันบาท โดยที่ปะการังไม่เก็บดอกเบี้ย

“กระเป๋ามันแพง”

“แสนหนึ่งนี่ค่ากระเป๋าคงหมดเลยหรือ”

“ไม่ถึงหรอก กระเป๋า ไบละเก่าหมิ่นกว่า แต่ก็คงเหลือเศษไม่เท่าไร”

“ทำไมต้องใช้กระเป๋าแพงแบบนี้”

“ก็พี่ชอบ”

ที่สำคัญคือได้หน้า และได้รับคำชื่นชมว่าเธอเป็นคนร่ำรวย ถึงแม้ว่าพอสิ้นเดือนจะต้องกระเป๋ียดกระเสีรแบ่งเงินคืนให้กับปะการังก็เถอะ แต่ปะการังไม่ใช่คนชอบพูดมาก หรือชอบนินทา เรื่องยืมเงินของไข่ปลาจึงยังเป็นความลับต่อไป

“รังนะ ไม่ได้ว่าคนที่ใช้กระเป๋าแพงๆ หรือกระนะ แต่คนที่เขามีเงินเหลือเพื่อซื้อใช้ได้มันก็ไม่ผิด แต่พี่ปลานะใช้เงินเกินตัว”

“บ่นเหมือนแม่”

“พี่ปลาจะฟังไหมล่ะ”

ปะการังถามกลับ ไข่ปลาพยักหน้ายอมรับ เพราะถ้าไม่ฟังก็ไม่ได้เงินปะการังขี้น ชอบสั่งสอนเธอ แต่ถึงจะบ่น น้องสาวก็ให้เงินเธอยืมทุกครั้ง

“ฟังก็ได้ ก็พี่เงินเดือนแค่สามหมื่น จะซื้ออะไรก็ตัดคัตไปหมด”

“เงินเดือนตั้งสามหมื่น ใช้แค่เดือนละหมื่นก็ยิ่งเหลือเลย บ้านก็ไม่ต้องเช่า ข้าวก็ไม่ต้องซื้อ”

“ต้องซื้อลิ มีอกกลางวันก็ต้องซื้อ”

“เป็นรังจะห่อข้าวไปกิน ของดีๆ ในบ้านเราเยอะแยะ”

“ไม่เอาหรอก ทำแบบนี้อายคนอื่นตายซัก”

ปะการังไม่เห็นด้วยกับความคิดของพี่สาว แต่พูดไปไข่ปลาก็ไม่สนใจอยู่ดี ปะการังก็เลยตัดบทว่าวันพรุ่งนี้จะโอนเงินเข้าบัญชีให้

ໄໂປปลาทำงานอยู่ในบริษัทใหญ่โต เครื่องจักรกรู๊ป ถึงเธอจะเป็นพนักงานระดับทั่วไป แต่ก็พอคุยได้ว่าเธอทำงานในวิกทอรี่กรู๊ปแบบไม่ต้องบอกตำแหน่ง ໄໂปลาเข้ามาทำงานที่นี่ได้ก็เพราะปลาวาฬฝากงานให้ แต่เธอไม่เคยบอกคนอื่นแบบนี้ เธอจะบอกเสมอว่าเธอเข้ามาทำงานด้วยความสามารถของตัวเอง

“กระเป๋াইหม่หฺรอปลา”

“ໄໂ ใช้ เพิ่งซื้อมาเลยนะ ซื้อเงินสดด้วย”

ໄໂปลาเซ็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย กระเป๋าถูกวางเด่นเป็นสง่าอยู่บนโต๊ะทำงาน จงใจให้เพื่อนเห็นกระเป๋แบรด์เนมรุ่นใหม่ของเธอ ต้องยืนขาแข็งฟังปะการังบ่นตั้งนาน แต่ก็นับว่าคุ้ม สุดท้ายน้องสาวก็ให้เงินเธอยืม แต่ก็เหมือนเดิมที่ໄໂปลาต้องเซ็นสัญญากู้ยืมเงิน

“เพื่อความรัดกุม”

ปะการังบอกแบบนี้ กับพี่กับเชือกยังไม่เว้น เงินแค่แสนเดียว จะให้เธอเฉยๆ ก็ไม่ได้ แต่ก็ไม่เป็นไร เพราะความรู้สึกที่ได้ชื่นชมกระเป๋াইหม่ใหม่ทำให้ໄໂปลาอารมณ์ดีมาก

เพื่อนร่วมงานเข้ามาชื่นชมกระเป๋াইหม่ของໄໂปลา เธอให้ชมแต่ตา มือห้ามต้อง เพราะกลัวของจะเสีย แล้วตัวเองก็นั่งเซ็ดหน้าฟังคำเยินยอจากเพื่อน

“ดีจังนะ ที่บ้านรวย”

ໄໂปลายิ้มรับ บ้านเธอรวยจริง แต่เธอไม่ได้รวย นอกจากนี้สมบัติของคุณนายบานเย็นก็ต้องตกเป็นของปลาวาฬ ส่วนเธอนะก็มีแค่เงินเดือนของตัวเองเท่านั้นแหละ เงินสดที่คุณนายบานเย็นเก็บให้ เธอก็ใช้หมดแล้ว

ทองที่คุณนายบานเย็นให้มา เธอก็ขายหมดแล้วเหมือนกัน แต่ໄໂปลา ก็ไม่ยี่หระเท่าไร กระเป๋াইหม่แห่งใครจะรู้ เพราะการสร้างภาพลักษณ์ที่สุด ໄໂปลา มีจุดมุ่งหมายในชีวิตเหมือนกัน เธออยากมีสามีรวย และตอนนี้ก็พยายามหาทางสอดส่องเพื่อทอดสะพานให้ผู้บริหารระดับสูงในวิกทอรี่กรู๊ป

ที่หาทางเข้าพบยากเหลือเกิน

ผู้บริหารระดับสูงของวิกทอริกกรุ๊ป ซึ่งเป็นหนุ่มโสดและเนื้อหอมมาก แต่ละคนอยู่ต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ แต่ตอนนี้ก็มีบางคนอยู่ที่ประเทศไทย ไข่มุกปลาวาตฝันถึงชีวิตแบบซินเดอเรลลา หากสามีสวยๆ ให้ได้แล้วเธอจะไม่ต้องทำงาน

การทำงานนะมันเหนื่อยจะตาย แล้วต้องทำไปถึงเมื่อไหร่ เธอถึงจะรวยกันล่ะ ถ้าหากมีสามีสวย เธอก็จะกลายเป็นคนรวยทันที ความคิดของไข่มุกปลาวานั้นเป็นความเพ้อฝันมากกว่าความจริง แต่เธอก็ค่อยพยายามสอดส่องหาโอกาส

แต่อย่างไรก็ตามจะเข้าไปใกล้ซิดเลย แค่ว่าแอบไปดูหน้าพวกเขา ก็ยังไม่มีโอกาส เพราะเธอเป็นแค่พนักงานบัญชีที่ทำงานอยู่ในแผนกบัญชีคนหนึ่งเท่านั้น แต่เธอก็ค่อยเสียบๆ เคียงๆ ถ้ามั่วของเจ้านายจากพี่ชาย ซึ่งทำงานเป็นผู้ช่วยส่วนตัวของฟลิคซ์ ซาวีเย่ ในวิกทอริกกรุ๊ปสาขาประเทศไทย

“นี่ก็ยังไม่ถึงกับพี่”

ปลาวาฟถามน้องสาว ปลาวาฟซัดรถญี่ปุ่นเพื่อความคล่องตัว เขามีเงินซื้อรถที่แพงกว่านี้ได้ แต่มันไม่จำเป็นปลาวาฟก็ไม่ซื้อ อีกอย่างเขาทำงานเป็นผู้ช่วย ไม่ใช่ผู้บริหารจะได้ซัดรถราคาแพง ปลาวาฟเป็นคนสมถะ แต่เขาไม่ถึงกับก ค่อม

เขายอมจ่ายในเรื่องที่จำเป็น ส่วนเรื่องที่ไม่จำเป็นเขาก็ไม่จ่าย ไข่มุกปลาวาไม่คอยนั่งรถไปไหนมาไหนกับเขา ก็เพราะมัวแต่ไปทำตัวโสดลั่นลาก่อนเข้าบ้าน ปลาวาฟก็ไม่อยากยุ่งกับน้องสาวในเรื่องนี้ เพราะไข่มุกปลาวานั้นดีกว่าไข่มุกและปะการัง

ปะการังอาจจะดีและแสนบ้าง แต่ไม่คอยทำตัวแสนแบบน่าปวดหัว ปะการังดีเหมือนเด็กวัยใส แต่ไข่มุกปลาวาชอบวุ่นวายเรื่องผู้ชาย ซึ่งปลาวาฟคิดว่าไม่เหมาะสมนัก แต่เพราะอีกฝ่ายเป็นน้อง ถึงยังไงเขาก็ยังเอ็นดู

“ไม่ได้กลับบ้านกับพี่วาฟนานแล้ว”

“ขึ้นรถสิ”

รถของปลาวาฟสะอาดเอี่ยม เก็บทุกอย่างเรียบร้อย กลิ่นภายในรถยนต์ก็หอมสะอาด เพราะเจ้าตัวเป็นคนมีระเบียบและรักความสะอาดมาก

“ขึ้นรถพี่วาฟเมื่อไหร่ตัวลืบทูกี้”

ไข่ปลาแอบบ่น ที่ต้องเสนอหน้าขอกลับบ้านกับพี่ชายก็เพราะเธอมีเรื่องอยากถาม ได้ยินว่าเจ้านายหนุ่มของพี่ชายจะไปดูที่ดินแถวบ้านสวนของครอบครัวบั๊กหลักมั่งคั่ง

“พี่วาฟ”

“มีอะไร”

“มีเพื่อนในแผนกมาถามว่าคุณฟิสิกซ์จะไปดูที่ดินแถวบ้านเราหรือเปล่า ปลากิ่ง ไม่รู้จะตอบยังไง”

“ข่าวร้ายไปเร็วเหลือเกินนะ”

“เป็นความลับหรือ”

“ไม่ลับหรอก คุณฟิสิกซ์ท่านกำลังหาซื้อที่ดินอยู่ ตอนนั้นก็กำลังตัดสินใจ”

“แล้วจริงหรือเปล่าที่คุณฟิสิกซ์จะไปดูที่ดินแถวบ้านเรา”

“จริง คุณฟิสิกซ์จะไปดูวันพรุ่งนี้”

“วันพรุ่งนี้หรือ งั้นปลากิ่งก็ต้องเตรียมตัวต้อนรับนะสิ”

“จะเตรียมตัวทำไม ไม่เกี่ยวกับปลานี้”

ปลาวาฟตอบเรียบๆ เพราะเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับไข่ปลา ฟิสิกซ์จะซื้อที่ดินก็เป็นเรื่องของเจ้านายหนุ่ม คนที่มีหน้าที่อำนวยความสะดวกให้กับเจ้านายก็คือเขาไม่ใช่ไข่ปลา และเวลาที่จะไปดูที่ดินก็จะเป็นเวลากลางวัน ไข่ปลาทำงานก็คงไม่มีโอกาสได้เจอกันอยู่ดี

2

ไม่ถูกชะตา

‘นี่นะเธอเจ้านายของพี่วาท’

ปะการังอคติกับ ฟีลิกซ์ ซาวิเย่ ตั้งแต่ยังไม่เห็นหน้าเขา แต่รู้ว่าเขาจะมาคุณนายบานเย็นก็สั่งให้เธอกลับเข้าบ้านเร็วกว่าปกติ วันนี้ปะการังต้องมอบหน้าที่ให้สว่างกับน้ำหมึกไปเก็บเงินจากลูกหนี้ให้เธอ เธอเป็นห่วงกลัวจะได้เงินไม่ครบ แล้วต้องไปตามทวง ในขณะที่เธอต้องมาทำตัวไร้สาระอยู่ที่บ้านสวน เพื่อคอยต้อนรับฟีลิกซ์

บุรุษตรงหน้ามีคุณสมบัติที่ปะการังไม่ญาติติด้วย อันดับแรกก็เห็นได้ชัดเจนคือเขาหล่อเกินไป แล้วไหนจะสูทธุรกิจที่ดูด้วยตายังรู้ว่าแพงแพงซึ่งเขาสวมอยู่บนตัว

‘มาบ้านสวนสวมสูท บ้าหรือเปล่า แต่งตัวไม่ดูสภาพอากาศและสถานที่เอาซะเลย’

ปะการังหาเรื่องติติงเขา เพราะเธอไม่มีใครจะชอบผู้ชายหน้าตาดีและฐานะดีสักเท่าไร ผู้ชายที่เพียบพร้อมมักไวใจไม่ได้

ที่ปะการังเป็นกังวล ก็เมื่อฟีลิกซ์มองไข่มุก และกล่าวทักทายพี่สาว

ของเธอ ฟีลิกซ์ก็ไม่บอด และเขาก็ต้องเห็นว่าพี่สาวของเธอสวย เพราะฉะนั้น
ปะการังก็เลยร้อนรน เกรงว่าฟีลิกซ์จะหว่านเสน่ห์ แล้วจิบไข่มุกไปเป็นแฟน

“น้องสาวคนเล็กครับ ปะการัง หรือหนุ่ยครับ”

ปะการังเพิ่งได้สติ เมื่อฟีลิกซ์เดินมาหยุดยืนตรงหน้าเธอพร้อมกับ
ปลาวาฬ เพิ่งรู้ว่าพี่ชายพูดภาษาไทยกับฟีลิกซ์

“สวัสดิ์ครับ”

ฟีลิกซ์ยื่นมือมาหาเธอ แต่ปะการังกลับยกมือขึ้นไหว้เขา หญิงสาว
มองสบตากับชายหนุ่มที่กำลังดึงมือกลับซ้ำๆ มุมปากหยักลึกเป็นรอยยิ้ม
แล้วก็ทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้

“หนุ่ย”

ปลาวาฬวางมือบนศีรษะของน้องสาว ขยี้เบาๆ เป็นการเตือนไม่ให้
น้องสาวออกฤทธิ์ออกเดชใส่เจ้านายหนุ่มของเขา

“อะไรเธอพี่วาฬ”

“ขอโทษแทนยายรังด้วยนะครับเจ้านาย”

“ไม่ต้องขอโทษ หนุ่ยไม่ได้ทำอะไรผิด”

ปะการังหน้าตุ้ม กล้าดียังไงมาเรียกเธอว่าหนุ่ย ชื่อนี้อนุญาตให้
คนในครอบครัวเรียกเท่านั้น หรือคนอื่นจะเรียกได้ ก็ต้องเป็นคนที่เธอ
พอใจ แต่ฟีลิกซ์เธอไม่พอใจให้เขาเรียก

คนอะไร รู้หรือกว่าหล่อ แต่วางท่าเหลือเกิน ชี้เก็กแบบสุดๆ คงถือตัว
ว่าหล่อและรวยมากก็เลยทำตัวเย่อหยิ่งแบบนี้

บุคลิกของฟีลิกซ์ไม่ถูกตาปะการังเอาเสียเลย หญิงสาวมีแต่คำว่าอคติ
เต็มไปหมด แล้วเสียงที่เรียกเธอว่าหนุ่ยนั้นก็เหมือนเขากำลังแตกดันเธอ

“ไม่ให้เรียกหนุ่ยนะ”

“แล้วจะให้เรียกอะไรครับ”

คุณนายบานเย็นเหลือบตามอง แต่ก็ทำเฉยๆ ไว้ก่อน เมื่อเจ้านาย
ของปลาวาฬไม่ได้แสดงอาการไม่พอใจใส่ปะการัง บางทีอาจจะมีคนชอบ

ของแปลกก็ได้ใครจะไปรู้ คุณนายบานเย็นยังเป็นห่วง เกรงว่าหลานสาวคนเล็กจะขายไม่ออก

ส่วนหลานสาวคนโตนะ คุณนายบานเย็นไม่ห่วง เมื่อถึงเวลาก็คงมีคนมาซื้อขอมเองนั่นแหละ แต่ยายคนเล็กเนี่ยสิ วันๆ ตามทวงหนี้กับทำงานในอู่ซ่อมรถ ใช้แรงงานเหมือนคนบ้าพลัง ถึงจะภูมิใจว่าหลานขยันและหาเงินเก่ง แต่คุณนายบานเย็นก็เกรงว่าหลานสาวจะต้องขึ้นศาล

“ปะการัง”

“เรียกยากครับ”

“คุณพูดภาษาไทยชัดจะตาย”

ฟิลิกซ์ไม่ต่อความยาวสาวความยืดกับปะการัง เขาหันไปมองหน้าปลาวาฬ และพี่ชายของเธอก็เดินเข้าไปหาเจ้านายหนุ่ม

“เชิญคุณฟิลิกซ์เข้าบ้านสิ ยายไข่ไปเตรียมน้ำเตรียมขนมมารับแขกสิลูก”

“ทำไมต้องเป็นคุณไข่ด้วยจ๊ะป้า”

“ไม่เป็นยายไข่แล้วจะเป็นใคร เราย้ายรัง”

“จึ้งรังไปช่วยคุณไข่ยกขนมกับน้ำก็ได้ ไปกันเถอะคุณไข่”

“ขอตัวก่อนนะคะ”

ปะการังเดินเข้าไปหาไข่มุก คล้องแขนเข้ากับลำแขนของไข่มุกแล้วก็เดินไปด้วยกัน ก่อนไปไข่มุกไม่ลืมที่จะกล่าวขออนุญาตตามมารยาท แต่ปะการังเร่งรีบเขย่าแขนพี่สาวให้รีบเดินไปด้วยกัน หลังจากทั้งคู่เดินไปแล้ว คุณนายบานเย็นหันหน้าไปหาฟิลิกซ์

“ขอโทษด้วยนะคะคุณฟิลิกซ์ มารยาทหลานสาวคนเล็กไม่ค่อยดีสักเท่าไร”

“ไม่เป็นไรครับ อีโกอย่างเธอก็ยังเด็ก”

“ไม่เด็กหรอกค่ะ อายุสี่สิบกว่าแล้ว แต่ชอบทำตัวเป็นเด็ก ไม่ใช่ว่าป้าไม่สั่งสอนหรอกนะคะ แต่บางเรื่องยายรังก็ไม่ค่อยจำ”

“ไม่เป็นไรจริงๆ ครับ”

“คุณฟิลิกซ์ไม่ถือ ป้าก็สบายใจขึ้น เชิญเข้าไปในบ้านก่อนนะคะ”

ฟิลิกซ์ได้รับเชิญให้มาที่นี่หลังจากดูที่ดินเสร็จแล้ว ปลาวาฟเชิญฟิลิกซ์ตามมารยาท ไม่กล้าคิดว่าเจ้านายหนุ่มจะยอมมา แต่เมื่อฟิลิกซ์ตอบรับ เขาก็รู้สึกว่าเป็นเกียรติมาก ปลาวาฟเชื้อเชิญฟิลิกซ์ให้เดินตามคุณนายบานเย็นเข้าไปในบ้าน

“ขนมน้ำมาแล้วค่ะ”

ปะการังยกถาดขนมกับเครื่องดื่มของฟิลิกซ์และของเธอมาด้วยตัวเอง ส่วนไข่มุกกับคนรับใช้ก็ช่วยกันยกของคนอื่นเข้ามา

ปะการังเดินไปวางถาดลงบนโต๊ะกลาง วางแรงไปนิด เพราะเธอไม่ใช่ผู้หญิงเรียบร้อย หญิงสาวเหลือบตามองฟิลิกซ์ พอเห็นชายหนุ่มไม่ว่าอะไร เธอก็จัดการเสิร์ฟขนมกับน้ำให้เขาต่อ

“บอกคุณฟิลิกซ์ด้วยสิยายรั้งว่านั่นขนมกับน้ำอะไร”

“คุณฟิลิกซ์ดูแล้วไม่รู้หรือ...คะ”

ปะการังจะถามเขาหัวงๆ แต่พอเจอสายตาศีรษะของคุณนายบานเย็นมองมา ก็เลยต้องเติมคำลงท้ายเพื่อความสุภาพ

“ไม่ทราบครับ”

“ขนมชั้นกับตะโก้เผือก แล้วก็น้ำมะตูม ฝีมือคุณไข่ อร่อยมากเลย”

“ครับผม”

ปะการังวางจานขนมเลื่อนไปตรงหน้าฟิลิกซ์ แล้วก็ยกแก้วน้ำมะตูมวางตามไป หญิงสาวมีขนมและน้ำอีกหนึ่งชุดสำหรับตัวเอง

“ยายรั้ง จะนั่งตรงนั้นหรือไง”

“รั้งอยากนั่งตรงนี้ได้ไหมคะคุณฟิลิกซ์”

เพื่อไม่ให้ถูกขัดขวาง ปะการังรู้ว่าเธอต้องถามใคร หญิงสาวหันไปถามฟิลิกซ์ ลองเขาตอบรับ คุณนายบานเย็นก็ต้องยอมตามใจเธอ

“เชิญครับ”

“คุณฟิสิกซ์อนุญาตแล้วจะป้า”

เธอหันไปยิ้มให้คุณนายบานเย็น โศพามีที่ว่าง แต่ประการังอยากนั่ง
พื้นตรงโตะกลางใกล้กับฟิสิกซ์ เธอจะได้คอยสังเกตเขา ว่าเขาแอบส่งสายตา
ให้พี่สาวของเธอหรือเปล่า

‘เราต้องปกป้องคุณไข่!’

“ไปดูที่ดินมาแล้วชอบไหมคะคุณฟิสิกซ์”

“ครับคุณป้า น่าสนใจมากครับ”

“คุณฟิสิกซ์จะกว้านซื้อหมดเลยหรือคะ”

“ครับ ผมอยากได้มากที่สุดเท่าที่จะหาได้ครับ”

“ซื้อไปทำอะไรเยอะแยะ”

“บ้านสำหรับพักผ่อนครับ”

ประการังพูดกับตัวเองเสียงเบาแล้วนะ แต่ฟิสิกซ์ก็ยังไม่ได้ยิน เขาพูด
ภาษาไทยได้ มีหน้าซำยังฟังออกอย่างดีเยี่ยมแบบนี้ แต่กลับบอกว่าซื้อเธอ
เรียกยก น่าเชื่อตายล่ะ!

‘เราไม่เชื่อ!’

ไม่เชื่อแล้วทำอะไรเขาได้ไหม? คำตอบก็คือไม่ เธอจะทำอะไรได้ละ
ในเมื่อฟิสิกซ์เป็นเจ้านายของพี่ชาย อีกอย่างเขาก็ไม่ได้ทำอะไรให้เธอด้วย
เขาก็แค่หล่อและรวยมาก ทำให้เธอรู้สึกออคติ แล้วการที่เขาหันไปมอง
ไข่มุ๊ก ก็ทำให้เธอเป็นห่วงพี่สาว

คนหล่อและรวยนี่ไม่จริงใจกับผู้หญิงธรรมดาเหมือนพวกเธอหรอก
ถึงพวกเธอจะเป็นหลานสาวเศรษฐี แต่เงินที่คุณนายบานเย็นมีก็น้อยนิด
เมื่อเทียบกับทรัพย์สินของฟิสิกซ์

ปลาวาฬเคยเปรยๆ แต่ประการังจำได้ดี เพราะมันเกี่ยวกับเรื่องเงิน
เธอจะความจำแม่นยำเสมอถ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ พี่ชายของเธอบอกว่าฟิสิกซ์
น่าจะรวยระดับหมื่นหรือแสนล้าน ไม่ใช่หน่วยเงินบาทด้วยแต่เป็นเงินดอลลาร์

ตอนปลาวาฬพูดถึงเรื่องนี้ ปะการังถึงกับสติหลุด ภาพในความคิด เป็นภาพของเงินที่ถาโถมลงมาทับตัวเธอจนมิด แล้วหลังจากนั้นหญิงสาวก็ มองไม่เห็นอะไรอีกเพราะเงินทับจนมิดมิด เงินเยอะแบบนี้จะมากมายถึง ขนาดไหนกันนะ

“ต้องทำบ้านพักแบบใหญ่ๆ ด้วยเธอ”

“ผมชอบอยู่เงียบๆ ครับ”

“อยู่คนเดียวเหงาจะตาย”

ปะการังจิ้มขนมเข้าปาก ฟีลิกซ์มองเธอเงียบๆ ถึงเธอจะเหมือน ยายตัวแสบ แต่ปะการังก็ยังมีควมไว้ใจเตยงสาและยังเด็กอยู่มาก คงเพราะ เธอเป็นน้องสาวคนเล็กของบ้าน

“ไม่เหงาหรอกครับ”

“เหงาสิ บ้านใหญ่ๆ อยู่คนเดียวจะต้องเงียบมากแน่ๆ แล้วเกิดผี มาอยู่ด้วยล่ะ”

“กลัวผีเหรอครับ”

“ไม่ได้กลัวแค่เกรงใจ”

คุณนายบานเย็นมองหลานสาวสนทนากับฟีลิกซ์ แล้วก็หันไปยิ้มให้ กับไข่มุกที่มองมาเหมือนกัน ระหว่างที่คุยกับเขา แม่หลานสาวตัวดีก็ยังจิ้ม ขนมเข้าปากไม่ได้หยุด ไม่ได้นึกเขินอายบุรุษรูปงามที่เจ้าตัวคุยด้วยเลย ลักนิด

“เกรงใจมากไหมครับ”

“ก็มากนิดหนึ่ง เอ๊ะ...จะถามทำไม รังไม่อยากจะคุยกับคุณฟีลิกซ์หรอก”

ปะการังค่อนข้างให้เขา มาชวนคุยอยู่ได้ เธอก็คุยกับเขาเป็นวรรคเป็นเวร แต่คิดไปคิดมา ก็เหมือนเธอเป็นฝ่ายชวนเขาคุยก่อน สรุปลแล้วเธออาจเป็น คนเริ่มบทสนทนานี้ก็ได้อ

“ขนมอร่อยมากครับคุณไข่มุก”

นั่นไง! พอไม่มีเธอคอยแทรกแซงก็หันไปคุยกับพี่สาวของเธอ จงใจ

จะโปรยเสน่ห์ทำให้ไข่มุกหลงรักเขาแน่ๆ

“โอย! รังเจ็บ เจ็บ! เจ็บ!”

ปะการังร้องโอดโอย หลังจากส่งฟีลิกซ์กลับไปแล้ว เธอก็ถูกคุณนาย บานเย็นหยิกเอาเป็นการทำโทษ เจ้าตัวร้องลั่นเพราะเจ็บ

“พี่ว่าพี่ไปไหน คุณไข่มุกก็ได้ คุณไข่มุกช่วยรังด้วย”

“ไม่มีใครช่วยเราหรอก นี่แน่ะ!”

“ป้าจ๋า รังทำผิดอะไร โอย! รังเจ็บ รังยอมแพ้แล้ว! รังยกธงขาว แบบนี้รังไม่มีความสุขแล้ว เจ็บ!”

“อย่าหยิกหนูรังเลยนะคะคุณป้า เจ็บแย่แล้วค่ะ”

“ป้า รังเจ็บ! รังไม่มีความสุขนะ รังเจ็บ”

“ไม่ต้องเขี่ยยายตัวแสบนี้มากนักหรอกยายไข่มุก หนั่งหนาแบบนี้จะ รู้สึกเจ็บอะไร นี่แน่ะ!”

คุณนายบานเย็นหยิกซ้ำส่งท้ายอีกครั้ง ก่อนจะดึงมือออกจากการ บิดเหน็บหลานสาวคนเล็ก ปะการังแผ่นไปหาไข่มุก ยืนหลบด้านหลังพี่สาว อย่างรู้งาน ว่าเธอต้องอยู่ให้ห่างจากคุณนายบานเย็น

“รังเจ็บจริงๆ นะจ๊ะ คุณไข่มุกเนี่ยรังหลุดหรือเปลาก็ไม่รู้”

ปะการังยื่นแขนไปหาพี่สาวทั้งที่เอาตัวหลบหลังไข่มุกอยู่ ไข่มุกกวน แขนน้องสาวเบาๆ ปลอดภัยเหมือนการลูบจะช่วยให้ปะการังคลายเจ็บ

“ไม่ต้องมาล้าออย เจ็บก็ต้องทน ทำตัวไม่น่ารัก แสดงตัวเป็นปรปักษ์ กับคุณฟีลิกซ์ เดี่ยวเขาจะว่าเอาได้ว่าเป็นหลานไม่มีป้าคอยสั่งสอน”

ปะการังยิ่งเพิ่มความเป็นปรปักษ์กับฟีลิกซ์ เพราะเขาคนเดียว เธอ ถึงต้องถูกทำโทษ คุณนายบานเย็นหยิกเธอจนเนื้อจะหลุดอยู่แล้ว

“ป้าก็บอกเขาสิจ๊ะว่าป้าสอนแล้วแต่รังไม่จำ”

“ยังจะเถียงอีก”

“รังไม่เถียงแล้ว ป้าอย่าเข้ามานะ รังยอมแพ้ คุณไข่มุกช่วยรังด้วย”

“ขอโทษคุณป้าลิจ๊ะหนูรั้ง”

ปะการรั้งก็พอรู้หรือกว่าเธอทำตัวไม่น่ารัก แต่หญิงสาวก็ไม่ทันคิดว่าอาการที่เธอแสดงออกจะกระทบไปถึงคุณนายบานเย็น ไม่เป็นไร เอาใหม่ก็ได้ รอบนี้เธอจะยอมให้ก่อน รอบหน้าจะแอบทำไม่ให้คุณนายบานเย็นเห็น

“รั้งขอโทษ”

“ต้องขอโทษคุณฟิสิกซ์ไม่ใช่ป้า”

“จะไปขอโทษเขาได้ยังไง เขาอยู่ไหนก็ไม่รู้”

“อยู่แค่กรุงเทพฯ นี่เอง”

“รั้งไปไม่ถูกหรือ”

“ยังจะโกหกอีก หรือต้องหยิกอีก”

ปะการรั้งเคยเอาของไปให้ปลาวาฬที่บริษัทหรือจะไปไม่ถูก แต่เจ้าตัวทำเล่นแง่ ไม่อยากจะไปขอโทษฟิสิกซ์

“ไม่เอาแล้ว ป้าจ๋า รั้งเจ็บนะ ป้าอยากให้รั้งไม่มีความสุขหรอกจ๊ะ”

“ไม่มีความสุขที่ดี จะได้หายดีลงบ้าง นิสัยแบบนี้ใครจะขอไปทำเมีย”

“รั้งก็ไม่ได้อยากมีผิวชะห่อน้อย พอมีผิวก็ต้องทำอะไรต่อมิอะไรกับผิวแค่นี้คิดก็สยของขวัญแล้ว”

“ยังจะเถียง”

“รั้งขอโทษ รั้งลืมหัด รั้งไม่เถียงแล้วก็ได้”

คุณนายบานเย็นจ้องหน้าหลานสาวคนเล็ก ปะการรั้งมองแล้วก็รับหลบ เพราะเข้าใจความต้องการของคุณนายบานเย็น

“ป้าขอสั่งให้ไปขอโทษคุณฟิสิกซ์ เพิ่งเจอหน้าเขาก็ทำเหมือนโกรธแค้น เขามานานแบบนี้ใช้ไม่ได้ แล้วพี่ชายเราก็กางานกับเขา คิดถึงพี่ว่าพี่บ้าง ถ้าคุณฟิสิกซ์โกรธจะเป็นยังไง”

“ก็แสดงว่าเข้าใจแคบ”

“ยายรั้ง! จะเถียงจนป้าความดันขึ้น เส้นเลือดในสมองแตกตายหรือไง”

“ป่าก็พูดแบบนี้ทุกที พุดมาจะลืบปีแล้ว มีแต่จะแข็งแรงขึ้นทุกวัน”

“ปะการัง!”

“รังขอโทษจ๊ะ รังไม่ได้ตั้งใจ”

“ปลาวาฬมาจัดการน้องสาวเราหน่อยสิ”

ปลาวาฬส่งฟิลิซเสร็จแล้วก็เดินกลับเข้ามา ปะการังหันไปมองพี่ชาย ก่อนจะผละออกห่างจากไข่มุกเดินเข้าไปสวมกอดปลาวาฬ

“พี่วาฬรังขอโทษที่ทำตัวไม่น่ารักใส่เจ้านายพี่”

“ไม่...”

“อะแฮ่ม! แค่นี้”

ปลาวาฬวางมือลงบนศีรษะน้องสาว จะบอกว่าไม่เป็นไร เสียงไอค็อกแตกของมารดาที่ตั้งขึ้นขัดจังหวะเสียก่อน

“ครับแม่”

“จะบอกว่าไม่เป็นไรคงไม่ได้ ยายรังต้องไปขอโทษคุณฟิลิซ ไปวันพรุ่งนี้เลยนะ ไปด้วยตัวเอง ชื่อของไปฝากเขาด้วยเพื่อแสดงความจริงใจ”

“โห! เปลือง!”

เรื่องขอโทษไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยเมื่อเทียบกับเรื่องเงิน ต้องสูญเสียเท่าไรถึงจะเหมาะสมกับราคาของขวัญที่ต้องซื้อไปฝากฟิลิซ

“เป็นบทลงโทษ คราวหน้าจะได้ทำตัวดีๆ ไม่ใช่ทำตัวเหมือนเด็กไม่ได้รับการอบรม”

“ก็รังกลัวเขาจะมาจับคุณไข่มุก”

“กลัวทำไม ยายเด็กหวงพี่สาว ได้คุณฟิลิซเป็นหลานเขย ถ้าเขาชอบยายไข่มุกจริงๆ ป้าจะรีบประเคนยายไข่มุกให้เขาเลย”

“คนรวยมาก แถมยังหน้าตาดีแบบนี้ จะต้องเจ้าชู้แน่ๆ”

“เรานี้มันนอกคติ”

“ก็...ไม่รู้ล่ะ รังเป็นห่วงคุณไข่มุก”

“อีกหน่อยพี่สาวของเราก็ต้องแต่งงาน”

ปะการังนึกวนหัว ทำไม่เรื่องแต่งงานถึงสำคัญกับคุณนายบานเย็นถึงขนาดนั้น เธอรู้ว่าคุณนายบานเย็นให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ เพราะช่วงปีนี้ท่านพูดถึงเรื่องแต่งงานบ่อยๆ

“พี่ว่าพี่ยังไม่แต่งงานเลย”

“เดี๋ยวก็แต่ง ถ้าพี่ว่าพี่ไม่รู้จักหาเจ้าสาว ป้าจะหาให้เอง”

“ป้าจะคลุมถุงชนพี่ว่าพี่เหรอ”

“ไม่ใช่เรื่องของเรา เรื่องของเราคือชื่อของไปฝากคุณเฟิร์ลิกซ์เพื่อแสดงความจริงใจ”

ปะการังจะทำอะไรได้ละ ถึงเธอจะดื้อบ้าง แต่เธอก็ไม่ได้ดื้อด้านถึงขนาดจะทำตัวหัวแข็งใส่ผู้ใหญ่ ป้าสั่งเธอก็ต้องทำตาม

“รังห่มสุดตัวเลยนะ ร้อยหนึ่งชื่ออะไรดีพี่ว่า?”

“อะไรนะ!”

ปะการังสะดุ้งเฮือก ผวาเข้าไปเกาะแขนพี่ชาย คุณนายบานเย็นนึกวนหัว ตัวสั่นเทิ้มกับการห่มสุดตัวของปะการัง

“หนึ่งร้อยเหรอ? ไม่ได้”

“เงินสองร้อยก็ได้จ้ะ”

หัวใจของปะการังแทบขาดรอน สุดแสนเสียดายเงินเหลือเกิน แต่เธอก็จำยอมต้องทำตัวเป็นคนใจป้ำเพื่อทำให้ป้าพอใจ

“ห้าพัน”

“ห้าพัน!”

ปะการังถึงกับเข่าอ่อน ปลาваฟต้องโอบแขนรัดร่างของน้องสาวเอาไว้ เพราะปะการังหมดแรงจริงๆ และทำท่าจะโรยตัวทรุดลงไปในงบนั่น

“ห้าพันนี้ถูกแล้วนะ ถ้าต่อรองจะโดนหนักกว่านี้ ตอนไปซื้อของไปซื้อในห้างด้วย แล้วเอาบิลกลับมายืนยันกับป้า ตอนให้ของคุณเฟิร์ลิกซ์ก็ต้องมีหลักฐาน ป้าจะเอามาเช็กกับบิลว่าเป็นของชิ้นเดียวกัน”

“ทำไมป่าต้องทำเหมือนไม่ไว้ใจรัง”

“ก็เพราะแกมันงกแล้วเจ้าเล่ห์เรื่องเงินไง”

คุณนายบานเย็นสั่งเสิร์ฟก็เดินจากไป ทิ้งให้ปะการังหมดอาลัยด้วยความเสียดายเงินปืมว่าจะขาดใจ

“นี่
ยายรัง”

ไขไปลาเดินเข้าไปหาน้องสาวที่นั่งหมดอาลัยอยู่ในห้องนั่งเล่นปะการังนั่งอยู่บนพื้น ศีรษะเอนพาดไปบนโต๊ะกลาง

“พี่ปลา ไม่ต้องหาเรื่องรังนะ รังไม่มีแรงทะเลาะด้วย”

ไขไปลาแสนเสียดายที่เธอกลับมาไม่ทันเจอกับฟิลิกซ์ อุตส่าห์รีบกลับมาแล้วเชียว แต่ก็ยังคลาดกับชายหนุ่ม แต่รู้เรื่องจากไข่มุกว่าปะการังทำตัวไม่น่ารัก จนถูกคุณนายบานเย็นสั่งทำโทษ

“สมน้ำหน้า”

“พี่ปลาอยากทำอะไรก็เชิญตามสบาย รังไม่มีแรงเถียง”

เพราะเรื่องเงิน ปะการังถึงกับกลายเป็นคนหมดแรง ซึ่งใจขึ้นมาบ้างก็ตอนลูกน้องคนสนิทนำเงินมาให้เธอ ลูกหนี้ของเธอจ่ายเงินกับครบทุกคน ปะการังมีความสุขเรื่องนี้ แต่ปะการังไม่มีความสุขเรื่องที่คุณนายบานเย็นสั่งให้ทำ

“เงินแค่ห้าพัน”

“เงินตั้งห้าพันต่างหาก”

“ห้าพันน่าจะซื้ออะไรได้นักเชียว คุณป่าใจดีกับเธอมากแล้วนะ คุณฟิลิกซ์เขาระดับไหน เงินห้าพันก็ซื้อได้แต่ของกระจอกให้เขาเท่านั้นแหละ”

“เขารวยถึงขนาดนั้น ทำไมรังต้องควักเงินซื้อของให้เขาด้วย รีดเลือดกับปูซัดๆ”

“ก็เพราะเธอทำตัวไม่ดีนะสิ สมน้ำหน้ายายเด็กบ้อง”

“พี่ปลาพอใจหรือยัง ถ้าพอใจแล้วก็ไปเลย ไม่ต้องมายุ่งกับรัง วันนี้รังไม่มีความสุข รังไม่อยากคุยกับพี่ปลา รังหมดแรง”

“พี่จะบอกว่าชื่อของก็ชื่อดีๆ ละ อย่าทำให้พี่ขายหน้า”

“พี่ปลา อย่ามายุ่งกับรัง เต็มวันรังยึดกระเป๋าพี่ปลาไปขายนะ”

“เด็กบ้า! พี่ไม่ยุ่งด้วยแล้ว”

ไข่ปลาไม่กล้าเสี่ยงกับความบ้าดีเดือดของปะการัง เรื่องเงินสำหรับปะการังเป็นเรื่องสำคัญมากด้วยสิ แล้วเรื่องแบบนี้ประมาทเด็กบ้าคนนี้ได้ที่ไหน

“นับหนึ่งถึงสาม ถ้ายังเยาะเย้ยกวนประสาทหรง กระเป๋าที่พี่ปลายืมเงินรังชื่อ รังจะเอาไปขาย แล้วก็เอาเงินไปซื้อของให้ฮือตาคุณฟิลิกซ์ แต่หนี่ที่ยืมรังพี่ปลาต้องจ่ายเหมือนเดิมนะ”

“ยายน้องงก!”

ไข่ปลาสะบัดหน้าพริต รีบหันหลังเดินจ้ำอ้าวออกไปจากห้องนั่งเล่น ปะการังถอนหายใจออกมาติดต่อกันหลายครั้ง

“รังไม่มีความสุข เฮ้อ!”

‘รังนอนไม่หลับ หัวใจมันกระสับกระส่าย’

ปะการังอยากจะร้องเพลงออกมาแบบนี้ชะเหลือเกิน แล้วเธอก็ตาค้างจริงๆ หญิงสาวเดินโซซัดโซเซหลงมาจากห้องนอนในตอนเช้า ไม่ใช่เพราะเธอมีความรัก ไม่ใช่เพราะเธอตกหลุมเสน่ห์ฟิลิกซ์ แต่เป็นเพราะเธอเสียดายเงิน

แค่คิดว่าจะต้องจ่ายเงินห้าพันเพื่อซื้อของให้ฟิลิกซ์ ปะการังก็ขนลุกขนชัน ทำไมเรื่องแบบนี้ต้องเกิดขึ้นกับเธอด้วย ไม่ควรเลย การแสดงความเป็นปรปักษ์กับบรูซผู้นี้ ทำให้เธอต้องมีปัญหาหนักอก หญิงสาวถอนหายใจซ้ำกันหลายครั้ง จนไข่มุกที่เดินมาเห็น ต้องรีบเดินเข้าไปหาห้องสาว

“หนูรัง”

“คุณไซ้”

ปะการังเงยหน้าขึ้นมองพี่สาว พอเห็นหน้าน้องไซ้มุกก็ยิ่งตกใจ มีอ
ขาวเนียนยกขึ้นลูบแก้มน้องสาวด้วยความเป็นห่วง

“หนูรัง ทำไมหน้าตาเป็นแบบนี้”

“คุณไซ้ รังนอนไม่หลับทั้งคืนเลย”

“ตายจริง”

ไซ้มุกไม่ต้องถามซ้ำว่าเพราะอะไร หญิงสาวเป็นห่วงสภาพจิตใจของ
น้องสาวไม่น้อย เพราะเรื่องเงินสำคัญกับปะการังมาตั้งแต่เล็กจนโต ตอนอยู่
อนุบาลก็เริ่มให้เพื่อนกู้เงิน นอกจากนี้ปะการังยังรับทำการบ้าน วาดรูปให้
เพื่อนแล้วคิดเงิน

สะสมเงินนั้นมาปล่อยให้เพื่อนกู้ ธุรกิจเงินกู้ในรั้วโรงเรียนของปะการัง
เจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ตามวัยที่โตขึ้น ตอนเรียนระดับมหาวิทยาลัย ปะการัง
มีเงินส่งเสียตัวเองโดยที่ไม่ต้องใช้เงินของคุณนายบานเย็น แต่ปะการังก็ให้
คุณนายบานเย็นฝากเงินที่ต้องให้เธอไปเรียนเข้าบัญชีเพื่อเป็นเงินเก็บ

ถึงจะไม่ได้ใช้ แต่ก็ไม่ยอมเสียเปรียบ คุณนายบานเย็นยังบ่นถึง
หลานสาว ว่าปะการังงกแม้กระทั่งกับป่า แต่พอปะการังเรียนจบ ตอนนี้มี
รายได้เป็นของตัวเองแบบจริงจัง ปะการังก็จ่ายเงินเดือนให้กับคุณนาย
บานเย็นทุกเดือน

ไซ้มุกไม่เรียกน้องสาวว่าเป็นคนงก แต่สำหรับไซ้มุกแล้ว น้องสาว
ของเธอเป็นคนรู้จักคุณค่าของเงิน กับเรื่องที่ต้องจ่าย ปะการังก็จ่ายไม่
อึดออด ตอนเธอเรียนจบ น้องสาวยังยอมควักเงินซื้อของขวัญให้เธอ ไซ้มุก
อยากได้จักรเครื่องละเก็บบสองแสน ที่ทำได้ทั้งเย็บและปักอัตโนมัติ ปะการัง
ก็ซื้อให้เป็นของขวัญ

และไซ้มุกก็ใช้จักรนั้นทำงานฝีมือ แล้วก็ลงขายผ่านอินเทอร์เน็ตบ้าง
หรือถ้ามีเวลาก็ทำสะสมเอาไว้ ปะการังก็จะเอาไปยื่นเรขายให้ที่ตลาด ขายดิบ
ขายดีเรียกว่าทำขึ้นมาเท่าไรก็ไม่พอขาย ปะการังก็ไม่เคยหักเงินค่าแรง

ขายได้เท่าไรก็เอามาให้พี่สาวจนครบทุกบาททุกสตางค์

“ไปกินข้าวเถอะ แล้วหน้าตาแบบนี้ดูได้ที่ไหน พี่จะอุ้มนมให้ดื่มด้วย”

“รังไม่มีความสุขเลยคุณไข”

“ทำยังไงได้ละเป็นคำสั่งของคุณบ้า พี่ออกเงินให้ไหม”

ไข่มุกเป็นห่วงสุขภาพของน้องสาว ถึงขนาดเสนอตัวออกเงินให้ แต่ประการังก็ส่ายหน้าปฏิเสธทันที ความทุกข์ใหญ่หลวงในครั้งนี่ เธอต้องรับไว้ด้วยตัวเอง

“คุณไขไม่ได้ทำผิด คุณไขจะจ่ายเงินให้รังไม่ได้ รังทำผิด รังก็ต้องรับผิดชอบ”

“คราวหลังก็อย่าทำอีกนะจ๊ะ”

“รังจะไม่ทำให้ป่าเหิน”

“อคติอะไรกับคุณฟีลิกซ์จ๊ะหนูรัง”

“รังไม่อยากจะให้เขามายุ่งกับคุณไข”

“คุณฟีลิกซ์เขาไม่สนใจพี่หรือจ๊ะ”

ชายหนุ่มไม่ได้สนใจเธอเลยสักนิด เขารักษามารยาท ทักทายเธออย่างสุภาพนุรุษ แต่ประการังกลับคิดมากเรื่องนี้และคิดจริงจังมากด้วย

“ไว้ใจไม่ได้หรอก ถ้าเขาจับคุณไข คุณไขอย่าสนใจเขานะ เขาจะต้องทำให้คุณไขเสียใจแน่ๆ รังไม่อยากจะให้คุณไขเสียใจ”

“พี่รู้แล้ว”

“รังจะปกป้องคุณไขเอง สายตาของเขาไม่น่าไว้วางใจเลย”

“คิดมากไปแล้วหนูรัง คนระดับคุณฟีลิกซ์ เขาไม่สนใจพี่หรือจ๊ะ”

“เขาอาจคิดว่าคุณไขเป็นดอกไม้ริมทาง คิดจะเด็ดดมเมื่อไหร่ก็ได้ แต่คุณไขมีค่ามากกว่านั้น รังไม่ยอมหรอก”

“คิดมากเป็นวรรคเป็นเวรจริงๆ”

“รังต้องกันไว้ดีกว่าแก้”

“เอาเถอะ ไปกินข้าวกันดีกว่าจะได้มีแรงนะ ดูลิเหมือนไม่มีแรงเลย”

“รังจะกินลงไหมคุณไข่”

“วันนี้หนูรังต้องออกไปข้างนอกนะ ถ้าไม่กินข้าวจากที่บ้านไปให้อุ้มไปซื้อกินข้างนอก ในเมืองแบบนี้ อาหารต้องราคาแพงแน่ๆ หนูรัง”

“จริงด้วย งั้นรังต้องกินให้อุ้ม”

“ไปกันเถอะจ๊ะ”

“รังเริ่มหิวแล้วสิ”

พอได้ยืมว่าอาหารข้างนอกแพง ยายตัวแสบก็มีอาการเริ่มหิวขึ้นมา เขียว ไข่มุกยิ้มด้วยความเอ็นดูน้องสาว ก่อนจะจับมือน้องสาวพาเดินไปที่ห้องรับประทานอาหาร พอเข้าไปถึง คุณนายบานเย็นก็เดินมาพอดีเหมือนกัน แต่ปลาวาฬนั้นไปทำงานแล้ว เพราะวันนี้มีประชุม เขาต้องไปเตรียมเอกสารการประชุมล่วงหน้าก่อนฟลิคซ์เข้าบริษัท

3

บังเอิญพบกับ

ปะการังคงไปหาฟิลิกซ์ไม่ทันในวันนี้ เพราะเธอยังหาของให้เขาไม่ได้เลยสักนิด หญิงสาวมาเดินเตร็ดเตร่อยู่ในห้างสรรพสินค้า

“แพงทุกอย่างเลย”

หญิงสาวทำได้แค่นั้น แต่ก็ต้องจ่ายอมซื้อของตามที่คุณนายบานเย็นสั่ง เงินห้าพันอยู่ในกระเป๋าของเธอ และปะการังก็สุดแสนจะเสียดาย

“เดินจนขาลากแล้วเนี่ย”

เธอเสียเวลาอยู่ที่นี้นานเหลือเกินแบบไร้ประโยชน์ สองขาเดินจนอ่อนล้า แต่ก็ยังไม่ได้ของสำหรับฟิลิกซ์ ปะการังกลุ้มใจ แต่ถ้าไม่ได้ของกลับไป เธอต้องถูกคุณนายบานเย็นเอ็ดเอาแน่

“ซื้ออะไรดีนี่ หม้อหุงข้าว?”

จะเสียเงินทั้งที่ก็อยากให้เขาได้ของที่มีประโยชน์ เธอจะได้ไม่รู้สิกัดผิดต่อเงินของตัวเอง ปะการังพาตัวเองไปที่แผนกเครื่องใช้ไฟฟ้า แต่พอเทียบหม้อหุงข้าว ตู้เย็น เครื่องซักผ้า และเครื่องใช้ไฟฟ้าสารพัดอย่าง เธอก็คิดว่ามันไม่ค่อยเข้ากับฟิลิกซ์สักเท่าไร

“หญิงข้าวทำอาหารกินเป็นหรือเปล่ายังไม่รู้เลย รวยแบบนี้คงไม่ทำเอง
หรือมัง”

อีกอย่างเงินห้าพันที่เธอมีก็ซื้อของได้จำกัดด้วย ถ้าหากเธอซื้อของ
กินห้าพัน คุณนายบานเย็นคงไม่ว่า แต่ปะการังจะต้องไม่มีความสุขมาก
ขึ้นกว่าเดิมแน่

“ซื้ออะไรดีนะ”

หญิงสาวออกจากแผนกเครื่องใช้ไฟฟ้า แล้วก็เดินไปเรื่อยเรื่อยจนถึง
โซนที่จำหน่ายเครื่องสำอาง ปะการังไม่ค่อยคุ้นเคยกับของพวกนี้เท่าไร
ถ้าหากเป็นไซปลาคงรู้ละเอียดิบ

“ลองเข้าไปดูก็ได้”

ปะการังเดินโฉบเข้าไปดูแบบต่างๆ ถึงแม้พนักงานจะยิ้มให้เธอ
พร้อมสำหรับการบริการเธอทุกเคาน์เตอร์และทุกแบรนด์ที่เธอเดินผ่าน

ความหรูหรานั่นทำให้ปะการังชนลูกชนพอง เธอไม่ชินกับการซื้อ
ของแพงแบบนี้ แค่อเลื้อบๆ ตามมองดู ครีบบางขวดย้งราคาแพงมากกว่า
ห้าพันเสียอีก

“เฮ้! นั่นอีกตาคุณฟิสิกซ์นี่”

ช่างบังเอิญที่เธอกับเขาได้พบกัน หญิงสาวหลบวูบทั้งที่เขาคงไม่เห็น
เธอหรือ ฟิสิกซ์ยืนอยู่กับผู้หญิงสวยมากคนหนึ่ง

“สวยจัง”

ผู้หญิงคนที่ว่านั้นสวยกว่าไข่มุกที่สาวที่เธอคิดว่าสวยเหลือเกิน
นอกจากสวยแล้วบุคลิกยังหรูหรา ผิวขาวผ่องจนแทบจะเรืองแสงได้

“แฟนละมัง”

ไม่รู้ทำไมเธอต้องรู้สึกโกรธ เมื่อเห็นฟิสิกซ์อยู่กับผู้หญิงคนนั้น ก็ต้อง
ผู้หญิงสวยระดับนั้นนั่นแหละถึงจะเหมาะสมกับเขา

“คนนิสัยไม่ดี มีแฟนอยู่แล้วยังจะมาหลอกจีบคุณไปอีก”

ปะการังหาเหตุผลที่จะทำให้มีปัญหากับเขาจนได้ เธอฝังความคิดที่ว่า

ฟิลิซท์กำลังจับไข่มุกแบบเงียบๆ เพื่อให้ตัวเองมีเหตุผลในการชู้นเคื่องเขา
แล้วดูสิ! เธอเห็นอะไร

ฟิลิซท์กับผู้หญิงคนนั้นกำลังเลือกน้ำหอมด้วยกัน ปะการังเฝ้ามอง
จนกระทั่งผู้หญิงแสนสวยยิ้มให้ฟิลิซท์แล้วก็เดินจากไป พอเขาอยู่คนเดียว
หญิงสาวก็เดินเข้าไปหาฟิลิซท์ แล้วก็กล่าวขึ้นมาลอยๆ

“คนหลอกหลวง”

แต่ฟิลิซท์ดันไม่สนใจเสียงของเธอซะที ชายหนุ่มเดินไปข้างหน้าเฉย
เลย ทำเอาปะการังถึงกับหน้ามู๋ เขาจะเมินเฉยใส่เธอแบบนี้ไม่ได้

“เดี๋ยวลี!”

หญิงสาวปราดไปขวางหน้าฟิลิซท์ ชายหนุ่มหยุดเดินแล้วมองมาที่
เธอ ในขณะที่ปะการังมองเขาด้วยสายตาเป็นปรบปรบเต็มที

“คุณนั่นเอง”

เธอได้ยินเขาพูดแบบนั้น หญิงสาวเซิดหน้าขึ้น คิดเองสรุปเอง
เสร็จสรรพว่าเขาจะต้องตกใจแน่ๆ ที่เธอมาเห็นเขากับแฟนสาวแสนสวย

“แปลกใจใช่ไหมที่เห็นฉัน”

พอไม่อยู่ต่อหน้าญาติพี่น้อง เธอก็ไม่แทนตัวเองด้วยชื่อกับเขา
ฟิลิซท์ขบขันกับการแสดงออกที่เหมือนเจ้าเหมียวน้อยยกกำลังชูฟอ เขากับ
เธอสนิทกันอีกหลายประโยค แล้วหญิงสาวก็ยึดเยียดข้อหาที่ทำให้
ฟิลิซท์ต้องแปลกใจจริงๆ

“คุณหลอกหลวงพี่สาวฉัน”

“ผมเหรอ?”

“คุณมีแฟนอยู่แล้ว”

“เธอครับ”

สตรีตรงหน้าเบ้าปาก เขาคงตกใจมากสินะที่เธอจับได้ แต่ที่แสดง
อาการนิ่งเฉยแบบนี้ก็เพราะเขาเก็บอาการเท่านั้นแหละ

“แปลกใจละสิที่ฉันรู้”

“ตอนนี้เริ่มแปลกใจแล้วครับ”

“เสียดายผู้หญิงคนนั้นนะ สวยขนาดนั้นแต่ต้องมาคบกับคุณ”

“ผู้หญิงคนนั้น?”

“คนที่คุณอยู่ด้วยเมื่อสักครู่นี้”

“คุณแอบตามผม?”

ถูกเขาจับได้ เธอก็ตะกุกตะกัก จากที่หน้าเซ็ด ก็เริ่มลนลานเล็กน้อย
หญิงสาวแก้มแดง แต่ก็พยายามบอกให้ตัวเองเซ็ดหน้าเข้าไป

“พะ...พูดอะไรของคุณ ฉันบังเอิญผ่านมาหรอก”

“ครับผม”

“จะบอกให้นะ ฉันจะเปิดโปงคุณ คุณไม่เชื่อก็คอยดู ฉันจะไม่ยอม
ให้พี่สาวของฉันต้องเสียรู้คนแบบคุณหรอก”

“คนแบบผมเป็นยังไงครับ”

“หล่อแต่ไร้ประโยชน์”

“ครับผม คุณพูดจบหรือยัง”

“นี่! ไม่ต้องมาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เลยนะ คุณตบตาฉันไม่สำเร็จหรอก”

“ผมมีธุระต้องขอตัวก่อนนะครับ ส่วนคุณ...”

“อีตาบ้า! อย่ามาจับฉันนะ”

พีลิกซ์วางมือลงบนศีรษะของเธอ ชายหนุ่มจับเธอหันไปมอง
ร้านขายยาที่อยู่ไม่ไกลจากจุดที่เธอกับเขายืนอยู่

“ในร้านขายยาอาจมียาสลายมโนชาย ไปซื้อมากินซะ ผมขอตัวก่อน
นะครับ”

พีลิกซ์ปล่อยมือจากเธอ แล้วก็เดินจากไป หญิงสาวเบิกตาโต เขาว่า
เธอซัดๆ เธอมองตามชายหนุ่ม ทันมองเห็นแค่แผ่นหลังของเขา เธอไม่เชื่อ
ในความจริงใจของเขา แล้วเขาก็เป็นแบบที่เธอคิดจริงๆ ผู้ชายคนนี่คือ
จิ้งจอกซัดๆ เขาหน้าตาดีเกินไป หน้าตาดีจนไม่น่าไว้วางใจ เธอจะต้อง
เปิดโปงเขา เรื่องนี้จะต้องได้รับการขยาย

“อีตาบ้า เราไม่ได้มันโนะหะน้อย”

ปะการังหมุนตัวหันไปหาฟิลิกซ์ แต่เขาเดินจากไปแล้ว เธอฮึดฮัด แล้วก็มองตามชายหนุ่มด้วยใบหน้าอง้ง

“คนหลายใจนิสัยไม่ดี”

ปะการังยังยืนยันความคิดเดิมที่มีต่อฟิลิกซ์ คนแบบเขาจะต้องเป็นคนนิสัยไม่ดี หลายใจแบบสุดๆ คิดจะใช้ความหล่อหลอกลวงให้ไข่มุกต้องตกหลุมรัก

“ต้องปกป้องคุณไข่มุกให้ได้”

ถ้าหากเขาคิดจะจับพี่สาวเธอให้ติด เธอจะคอยขัดขวางไม่ให้เขาทำสำเร็จ แต่ตอนนี้ปะการังติดภารกิจ เธอยังหาของให้ชายหนุ่มไม่ได้เลย

“แล้วเราจะได้เจอกัน”

เธอหมายมั่น แล้วก็กระชับมือกับกระเป่า จำใจกัดฟันเดินหาของให้กับฟิลิกซ์ต่อไป

“ทำ”ไม่ให้พอง่ายนักนะ”

เพิ่งเจอกันเมื่อวาน แถมยังปะทะกันในสถานการณ์ที่ไม่น่ารื่นรมย์ วันต่อมาปะการังก็ต้องเข้าเมืองอีกแล้ว จากคนบริมณฑล แม้จะอยู่ใกล้กับกรุงเทพฯ แต่เธอก็ไม่ชอบเข้ามาที่ใจกลางเมืองแบบนี้สักหรอก แล้วดูเขาลึไปปลาซู่เธอนักหนาว่าเข้าพบยาก ปะการังอุตสาหัมาแบบไม่บอกล่วงหน้า เพื่อเขายุ่งหรือทำตัวหยิ่งไม่ให้เธอพบ เธอก็จะได้กลับ

“ผิดแผนแล้วลิเรา”

ปะการังยกถุงในมือขึ้นดู เธอซื้อของมาให้ฟิลิกซ์ตามคำสั่งของคุณนายบานเย็น พนักงานบอกว่าถ้าหากเปลี่ยนใจภายในเจ็ดวันสามารถคืนสินค้าแล้วรับเงินสดคืนมาได้ ปะการังวางแผนไว้ในใจ ถ้าหากเขาไม่ให้เธอเข้าพบ หญิงสาวจะนำของไปคืน แล้วก็รับเงินคืนมา

เพียงเท่านี้คุณนายบานเย็นก็จะว่าเธอไม่ได้อีกแล้วว่าเธอไม่ทำตาม

ที่ท่านสั่ง เธอทำแล้ว บากันไปซื้อของแล้วยังต้องมูมานะมาหาเขาอีก แต่เขาไม่รับ เธอก็ต้องเอาของไปคืนเพื่อไม่ให้ของเสียเปล่า เตรียมเหตุผลไว้ติดดี กระหึ่มยืมย่องกับความคิดอันชาญฉลาดของตัวเอง แต่เหมือนจะผิดแผนจนเธอใจแป้ว

“รังเริ่มไม่มีความสุขอีกแล้ว”

ปะการังบ่นอูป เธอเดินตามเลขขา ส่วนตัวของฟีลิกซ์ไปที่ห้องทำงานของเขา เลขขา ของเขาก็ยังช่วยสวย แตกต่างจากเธอราวฟ้ากับเหว กลิ่นน้ำหอมของคุณเลขขา ยิ้มสวยพูดเพราะรวยรินมาเข้าจุมูก เป็นผู้หญิงทุกกระเบียดนิ้วในแบบที่ปะการังเป็นไม่ได้

“โห...อยู่กับคนสวยอีกแล้ว”

ปะการังบ่นพึมพำเพราะประตูห้องทำงานของฟีลิกซ์เปิดออกก่อนเธอกับคุณเลขขา จะเดินไปถึง ฟีลิกซ์เดินออกมาส่งหญิงสาวคนหนึ่งที่สวยงามอีกแล้ว สวยจนเธอให้คะแนนไม่ถูกว่าระหว่างคนนี้กับคนที่เธอเจอในห้างสรรพสินค้าคนไหนสวยกว่ากัน

“ไปก่อนนะ”

พอเพียงหอมแก้มฟีลิกซ์เบาๆ ทั้งคู่ก็ลัดชิดกัน นอกจากจะเป็นเหมือนเพื่อนร่วมกลุ่มกัน ก็ยังเป็นลูกพี่ลูกน้องกันอีกด้วย

“ขั้บรตดีจ้ะ ล่ะ”

“รู้แล้วค่ะ”

“ห้ามชิง งดเว้นเรื่องไปสั่งบ้าง”

“จะจำไว้ค่ะ ขอตัวก่อนนะคะ”

พอเพียงสวมกอดกับฟีลิกซ์ พอหันมาเจอปะการังก็ยิ้มให้ ก่อนกล่าวลาเลขขา ของฟีลิกซ์แล้วก็เดินจากไป

“สวัสดิ์”

ปะการังงกๆ เงินๆ ไปชั่วขณะเพราะมัวแต่มองเขากับสาวสวย พอนึกได้ก็รีบยกมือขึ้นไหว้ชายหนุ่ม เดี่ยวเขาจะตำหนิเอาได้ว่าเธอไม่มี

คนสั่งสอน

“เชิญครับปะการัง”

ปะการังเดินเข้าไปหาฟิลิกซ์ ปกติเธอจะสวมชุดหมีสีเขียวเข้มทำงานในออฟฟิศ แต่เพราะต้องมาหาเขา เธอก็เลยสวมเสื้อยืดกับเอี๊ยมยีนส์เพื่อให้เกียรติสถานที่ แต่ดูเหมือนเธอก็ยังไม่ค่อยเข้ากับสถานที่ที่นั่นเท่าไหร่ เธอรีบทำธุระกับเขาแล้วรีบกลับดีกว่า

“ผมไม่รับแขกนะ”

“คะเจ้านาย”

ฟิลิกซ์เปิดประตูรอบปะการัง หญิงสาวเดินเข้าไปในห้อง มองไปรอบห้องทำงานของเขา แต่ห้องทำงานนี้ก็ยังไม่ค่อยเข้ากับออฟฟิศของเธอเลย

“ใหญ่จัง”

“ชอบไหมครับ”

“ทำไมต้องชอบด้วย ไม่เกี่ยวกับฉันซะหน่อย”

“แทนตัวว่ารังเหมือนเดิมสิครับ ฟังน่ารักกว่า”

“ไม่น่ารักก็ไม่เห็นเป็นไร”

“รังมาหาผมมีธุระอะไรหรือครับ”

“รังก็ไม่อยากมาหรอก แต่ป้าสั่งให้มา”

ทำเหมือนไม่สนใจที่เขาทักท้วง แต่ก็ยอมกลับไปแทนตัวด้วยชื่อเหมือนเดิม ฟิลิกซ์เชิญหญิงสาวให้นั่งลงบนโซฟาตัวยาว แล้วเขาก็ให้นั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกับเธอ

“คุณป้ามีธุระอะไรหรือครับ”

“ป้าให้รังไปซื้อของมาให้คุณฟิลิกซ์”

“อะไรครับ”

“คุณฟิลิกซ์จะรับไว้หรือ”

ปะการังวางถุงลงบนตัก แต่ก็ยังไม่ยอมยื่นให้ฟิลิกซ์ ปะการังมองไม่ออกเลยว่าฟิลิกซ์กำลังคิดอะไรอยู่ เพราะความเรียบเฉยที่ชายหนุ่มแสดงออก

“รังเอามาให้ผมนี่ครับ”

“แต่ไม่ต้องรับไว้ก็ได้”

“รังจะให้ผมเนื่องในโอกาสอะไรครับ ที่คุณป้าท่านสั่งมา”

“เพื่อขอโทษ วันที่คุณไปบ้านสวน รังทำตัวไม่น่ารัก ป้าก็เลยสั่งให้รัง
ซื้อของมาให้ให้คุณ แถมยังตั้งบั้งตั้งห้าพันแનેะ รังคงจนไปอีกนาน”

เจ้าตัวบ่นอวบ หญิงสาวมองมาที่เขา แต่ก็ยังไม่ยอมส่งถุงของให้กับ
เขา เธอคาดหวังให้ฟลิทซ์ปฏิเสธที่จะรับของเอาไว้

“นั่นผมก็ต้องรับไว้สิครับ”

“คุณฟลิทซ์จะรับจริงหรือ”

“ครับผม ก็เป็นน้ำใจของรังนี่ครับ”

“รังไม่ได้มีน้ำใจซะหน่อย รังแค่ถูกบังคับ แต่รังก็รู้ว่ารังทำตัวไม่น่ารัก
กับคุณฟลิทซ์ รังขอโทษคุณฟลิทซ์ด้วยนะ”

“ครับผม ผมจะรับคำขอโทษและ...”

ฟลิทซ์ยื่นมือไปหาเธอ เขาทิ้งช่วงเพื่อให้เธอรู้ว่าเขาจะรับของเอาไว้
ปะการังถอนหายใจออกมาดังๆ เธอไม่ได้มองฟลิทซ์เลย เธอมองถุงในมือ
ยื่นไปให้เขาแต่พอจะวางลงบนมือเขา เธอก็ดึงกลับ ถอนหายใจอีกรอบ
แล้วก็ต้องตัดใจยื่นถุงไปวางลงบนมือเขาจนได้

“ขอเปิดดูนะครับ”

“คุณฟลิทซ์อยากได้ไหม ถ้าคุณฟลิทซ์ไม่อยากจะ ก็คืนให้รังนะ
ถ้าเอาไปคืนภายในเจ็ดวัน รังจะได้เงินคืนเต็มจำนวนเลย”

ปะการังพูดจบปั๊บ ฟลิทซ์ก็ดึงกล่องขึ้นมา เขาเปิดกล่อง ข้างในมี
ถุงผ้าสีดำวางอยู่ ปักด้วยชื่อตัวย่อย่อชื่อของแบรนด ชายหนุ่มเปิดถุงผ้า
หยิบเอาของข้างในออกมา มันคือสร้อยข้อมือหนังสีดำสำหรับบุรุษ เรียก
ได้ว่าปะการังมีรสนิยมที่ตรงกับความชอบของฟลิทซ์โดยไม่ได้ตั้งใจ

“ใส่ให้ผมครับ”

ฟลิทซ์ยื่นสร้อยไปให้เธอ ปะการังมองมันด้วยสายตาอาลัยอารมณ์

แต่เธอก็รับสร้อยข้อมือเส้นนั้นมา จัดการสวมเข้ากับข้อมือของฟิลิกซ์ เธอ
เชื่อมั่นมาด้วยราคาเกือบเจ็ดพันบาท เกินงบประมาณไปตั้งมาก แต่พอคิดถึงหน้า
ของฟิลิกซ์แล้ว เธอก็คิดว่าสร้อยข้อมือเส้นนี้เหมาะกับเขา

ถึงจะเกินงบ แต่ถ้าหากต้องควักเงินซื้อสร้อยเส้นอื่นที่ราคาย่อมเยา
กว่านี้ แต่เธอก็คิดว่ามันไม่เหมาะกับเขาก็จะเป็นการเสียเงินแบบไร้ประโยชน์
ประการังงกก็จริง แต่เธอก็คำนึงถึงการใช้งานของสิ่งของชิ้นนั้นๆ ด้วย

“ผมชอบครับ”

เขาเงยหน้าขึ้นมองเธอ แล้วก็บอกเธอด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เขาชอบ
ก็ดี เพราะอย่างน้อยเธอก็เสียเงินแบบมีคุณค่า แต่ประการังก็อดเจ็บใจไม่ได้
เพราะเธอคาดหวังให้เขาปฏิเสธที่จะรับมันไว้

“รั้งกลับล่ะ”

“เดี๋ยวครับ”

ชายหนุ่มคว้ามือคนที่ลุกขึ้นเอาไว้ ประการังสะดุ้งเฮือก มือของเขาก็ก
จับมือเธอ ทำให้เกิดไฟฟ้าช็อตหรืออย่างไร เพราะมันทำให้เธอรู้สึกเหมือน
ได้ยินเสียงเบรียะในอก

“ผมเลี้ยงข้าวนะครับ แล้วจะไปส่งที่บ้านสวน”

“ข้าวฟรีเหรอ”

“ครับผม”

ประการังสนใจ อย่างน้อยก็ถือว่าเธอได้รับประโยชน์คืน หลังจาก
ต้องเสียเงินซื้อของให้เขาก็แล้วกัน หญิงสาวก็เลยนั่งลงตามเดิม พอเธอ
นั่งลงฟิลิกซ์ก็ปล่อยมือเธอ

“รั้งไปด้วยก็ได้”

“รอสักครู่ นะครับ ผมมีงานต้องเคลียร์อีกเล็กน้อย”

“อืม รั้งจะรอ”

เธอพยักหน้ารับ ฟิลิกซ์มองหน้าใสๆ ของเธอด้วยดวงตาเฉยเมย
ประการังไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ เขาเป็นคนดูยาก แต่ปกติเธอก็เดาใจคนอื่น

ไม่เคยถูกอยู่แล้ว

“ระหว่างรอรอยากกินของว่างใหม่ครับ ผมจะให้คนยกขนมเค้กกับน้ำผลไม้เข้ามาให้”

“อยากกิน”

ถึงตอนนี้ ฟีลิกซ์เสนออะไรให้ ปะการังจะรับเอาไว้หมด เพื่อเก็บเกี่ยวผลประโยชน์คืนจากเงินที่เธอต้องเสียไป

“รอสักครู่นะครับ”

เขาลุกขึ้นยืน เดินกลับไปไปที่โต๊ะทำงาน แล้วก็กดโทรศัพท์ถึงเลขานุการในห้อง ไม่นานต่อจากนั้นแม่บ้านก็นำเอาขนมเค้กกับน้ำส้มเข้ามาเสิร์ฟ

“ขอบคุณค่ะ”

ปะการังกล่าวขอบคุณ เธอยิ้มให้กับแม่บ้านด้วย ฟีลิกซ์มองเธอแล้วก็ก้มหน้าลงไปทำงานต่อ ถึงเธอจะเป็นยายตัวแล้ว แต่ก็ไม่ใช่ผู้หญิงที่โวยวายจนน่ารำคาญ

“ปะการัง”

“คุณฟีลิกซ์มีอะไรกับรัง”

“พูดกับผู้ใหญ่ต้องพูดลงท้ายด้วยค่ะ คำว่าจะมีไว้ใช้กับคนที่อายุน้อยกว่า”

“รังไม่เคยรู้มาก่อนเลย พูดจนชิน”

“กับผมไม่เป็นไร ผมไม่ว่ารัง”

“ว่ารังก็ไม่กลัว”

ปะการังไม่ได้บอกว่าจะเชื่อฟังฟีลิกซ์หรือเปล่า ชายหนุ่มก็ไม่ได้คาดคั้นเอาคำตอบ ปะการังลอบมองเขา แล้วก็เบ้าปากเล็กน้อย หน้าตาไม่ใกล้เคียงกันคนไทยเลย แต่กลับมาสอนเธอ เอาเถอะ! อย่างน้อยเขาก็พูดภาษาไทยได้ชัดเจน

“หิวหรือยังครับ”

“ถ้าคุณฟีลิกซ์เสร็จงาน รังก็จะหิว”

“จ้ะนร่ออีกสักครู่”

“หลายครู่แล้วนะ”

ปะการังบ่นอุบ แล้วก็ก้มหน้าลงไปตักขนมเค้กรับประทานต่อ คำว่า
สักครู่ของฟีลิกซ์นี่จะใช้เวลานานแค่ไหนก็ไม่ทราบ

“จะเปิดแอร์เย็นจนน้ำแข็งเกาะรถหรือไง รังหนาว”

ปะการังบ่นออกมา ภายในรถของฟีลิกซ์ใหญ่โตกว้างขวางเมื่อเทียบกับ
รถยนต์ของพี่ชายเธอ เขาไม่ได้ขับรถเอง แต่มีคนขับรถคอยบริการ
ปะการังแต่นั่งลงบนพนักที่กั้นระหว่างส่วนที่นั่งด้านหลังกับคนขับรถ
ด้านหน้า เธอมองไม่เห็นข้างหน้าเลย รถแบบนี้ก็มีด้วยเพ็งเคยเห็น

“คุณฟีลิกซ์”

“ครับผม”

“รังเพิ่งเห็นรถแบบนี้จริงๆ เคยเห็นแต่ในรูป เพราะรังทำอยู่ซ่อมรถ
แต่ก็ไม่เคยมีคนเอารถแพงๆ แบบนี้มาซ่อมหรือ ถึงเอามาก็ไม่รู้จะซ่อม
ได้หรือเปล่า”

“สรุปจะบ่นหรือจะเล่าครับ”

“ทำทั้งสองอย่าง”

“ถ้าหนาวก็บอกดิๆ ไม่ต้องบ่น”

ฟีลิกซ์ถอดเสื้อนอกของเขาส่งให้ปะการัง หญิงสาวหันมามองเขา
แต่ก็ไม่ได้ยื่นมือมารับเสื้อไปจากมือเขา

“รับไปสิครับ”

“ไม่เอาหรือก ทำทางจะแพง ถ้ารังทำเลอะเทอะจะต้องเสียเงิน
รับผิดชอบอีกแน่ รังทนหนาวดีกว่า”

เขาหวังดี แต่ปะการังไม่อยากเสียเงินเพิ่มอีก แล้วความหวังดีของ
เขาเชื่อถือได้จริงหรือเปล่านั้นไม่รู้ เขาอาจกำลังทำตัวดีกับเธอ แล้วก็ตั้งใจ
ทำให้เธอต้องเสียเงินรับผิดชอบอีกก็ได้

“รับรองผมจะไม่คิดเงินไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเสื้อตัวนี้ก็ตาม”
เขาถือวิสาสะคลุมเสื้อลงบนตัวของปะการัง หญิงสาวเอามือจับเอาไ้ว
เนื้อผ้าของเสื้อนั้นดีมาก คงจะราคาแพงน่าดู

“อู่นัจ”

“อู่นักดีครับ”

“แล้วคุณฟิสิกซ์ไม่หนาวเหรอ”

“ไม่หนาวครับ อากาศกำลังสบาย”

“อีกนิดหนึ่งรถจะเป็นน้ำแข็งแล้วเนี่ยนะ อากาศกำลังสบาย”

ปะการังไม่เห็นด้วยกับเขา แต่ฟิสิกซ์ก็คงชินกับอากาศเย็นนั้นแหละ
เพราะเขาอยู่ต่างประเทศ ปะการังก็ไม่เคยไปต่างประเทศด้วยสิ แต่อากาศ
ก็คงต่างจากที่ไทยนั้นแหละ

“รังทำอู่นัจหรือครับ”

ฟิสิกซ์ย้อนกลับไปถามถึงเรื่องที่เธอเล่าให้ฟัง ปะการังพยักหน้ารับ
แต่ถึงจะเป็นอู่นัจ ส่วนใหญ่ลูกค้าก็เป็นคนในพื้นที่

“รังซ่อมเองด้วยนะ เพราะรังก็ซ่อมรถได้ แต่ก็มีลูกน้องเก่งๆ ทำ
เป็นหลัก ไม่อยากทำรถลูกค้าพึ่งเดี่ยวเขาตำแม่เอา แม่ตายไปแล้วด้วย
เดี่ยววิญญูณของแม่จะร้อนรนเพราะรัง มันบาป”

“ซ่อมเป็นหรือครับ”

“เรียนสิ รังเป็นเจ้าของก็ต้องทำให้ได้ ดูของให้เป็น ไม่งั้นจะโดน
ลูกน้องเอาเปรียบได้ แต่รังโชคดีนะได้ลูกน้องดี ลูกน้องไม่ดี รังก็ให้ออกหมด
ไม่ยอมเกลี้ยให้เปลืองข้าวสุก”

“มีลูกน้องกี่คนครับ”

“ห้าคน รถมาซ่อมเรื่อยๆ เลยนะ อู่นัจไม่เคยว่างเลย”

ปะการังภาคภูมิใจกับกิจการของเธอ นอกจากรถยนต์แล้ว มอเตอร์ไซค์
หรือรถจักรยาน หญิงสาวก็รับซ่อมในราคาย่อมเยา

“กิจการไปได้ดีสินะครับ”

“ดีมาก มีกำไรทุกเดือนเลย แคนี่รังก็มีความสุขแล้ว เพราะถ้าทำแล้ว
ไม่มีกำไร รังก็จะไม่มีความสุข”

“เรื่องเงินสำคัญสำหรับรังสินะครับ”

“สำคัญสิ ไม่ใช่กับรังคนเดียววะ เงินก็สำคัญสำหรับทุกคนนั่นแหละ
รังอยากมีเงินเยอะๆ ถ้าเราอยากมีเงินเราก็ต้องขยันทำงาน”

ฟีลิกซ์ชอบแนวความคิดของปะการัง คนจำนวนไม่น้อยอยากรวย
แต่ไม่ยอมทำงาน แต่ปะการังพูดชัดเจนว่าเธออยากมีเงินเยอะ และเธอ
ต้องขยันทำงาน

“รังทำงานหลายอย่างเธอครับ”

“ใช่ รังปล่อยเงินกู้ด้วย ร้อยละสามบาท รังนัดเพราะปล่อยมาตั้งแต่
เรียนอนุบาล แต่ตอนเรียนอนุบาลไม่ได้คิดดอกเบี้ยแบบนี้หรอกนะ คิด
ตามประสาเด็ก แต่ตอนนี้รังรู้ว่าเราต้องทำสัญญาเงินกู้แล้วก็มีเอกสาร
ประกอบของลูกหนี้ด้วย ต้องจัดการให้เรียบร้อย”

“ปล่อยเงินกู้ ตั้งแต่เรียนอนุบาล?”

ปะการังพยักหน้ารับ ยิ้มกริมด้วยความภาคภูมิใจ เรื่องแบบนี้ฟีลิกซ์
คงไม่เคยทำเหมือนเธอหรอก หญิงสาวจึงรู้สึกอยู่นิดๆ ว่าเธอเหนือกว่าเขา
ในเรื่องนี้

“ใช่แล้ว เป็นอาชีพหลักของรังเลยนะ”

“แล้วเคยเก็บเงินไม่ได้บ้างหรือเปล่าครับ”

“ไม่เคย เพราะรังมีพี่สว่างกับพี่หมีก พี่สองคนเขาตัวโตหน้าดู แต่
จริงๆ เขาใจดีมากนะ แต่ก็มีบางคนที่จ่ายยาก ต้องคอยทวง แต่รังทวงเงิน
เก่งนะ”

“ความสามารถพิเศษเธอครับ”

“จะเรียกว่าแบบนี้ก็ได้ แต่รังทวงเงินใครได้ทุกคนนะ รังปล่อย
ดอกเบี้ยไม่แพงนะ เพราะถ้าคนอื่นเขาปล่อยกันร้อยละสิบเลยนะ”

ฟีลิกซ์ถามโน่นถามนี่ ปะการังก็ตอบเขาทุกคำถาม ชายหนุ่มทำให้

เธอรู้สึกผ่อนคลายที่จะคุยกับเขา เขาเหมือนคนเข้าถึงยาก แต่เขาก็ไม่ได้เข้าถึงยากอย่างที่คิด

“คุณฟีลิกซ์”

ปะการังยื่นหน้าไปหาชายหนุ่ม เขาพาเธอมาร้านอาหารหรู เสื้อผ้าของเธอไม่เข้ากับร้านเลย แต่ฟีลิกซ์ก็ไม่สนใจ เขาเปิดห้องส่วนตัวเพื่อไม่ให้ปะการังต้องเป็นจุดสนใจ เพื่อนั่งรับประทานอาหารกับเธอตามลำพัง ส่วนคนขับรถของเขา ชายหนุ่มก็เปิดโต๊ะให้อีกหนึ่งโต๊ะ ปะการังก็เลยรู้สึกดีกับเขาขึ้นมาชนิดหนึ่ง แต่แค่นิดเดียวจริงๆ ที่ต้องรู้สึกดีก็เพราะเขามีน้ำใจ

“ครับผม”

“รังรู้ว่ามันแพง แต่คุณฟีลิกซ์จะว่าไหม ถ้างั่งเพิ่ม อาหารแต่ละจานใหญ่แต่จานอาหารนิดเดียว แต่มันอร่อยมาก”

“ได้สิครับ เชิญตามสบาย”

“รังเกรงใจ แต่รังก็อยากกินให้อิ่ม ถ้ากินแล้วไม่อิ่ม ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะมากินซ้ำด้วยกัน”

“เชิญตามสบายครับ ผมยินดีจ่าย”

ฟีลิกซ์กล่าวอนุญาต ปะการังอ่านเมนูภาษาอังกฤษออก แล้วเธอก็ไม่ได้รอดตัว แค่กวาดสายตาอ่านแล้วก็เลือกลังอาหารที่อยากรับประทาน

“ถ้างั่งชอบ วันหลังผมจะพามาอีก”

“วันหลังเธอ เมื่อไหร่ดี รังชอบ”

“รังว่างวันไหนครับ”

“วันเสาร์กับวันอาทิตย์ แต่ก็มีภารกิจนิดหน่อยเหมือนกัน”

“ทำอะไรครับ”

“เก็บหนี้ ต้องเก็บทุกคน แต่ถ้าวันไหนไม่อยู่ก็ให้พี่สว่างกับพี่หมึกเก็บแทน แต่ก็ไม่ค่อยสบายใจเท่าไร กลัวได้เงินไม่ครบ ถ้าได้เงินไม่ครบรังจะไม่มีความสุข”

ฟลิคซ์มองเธอเงยบๆ ปะการังไม่สร้างภาพ เธอพูดจาตรงไปตรงมา
เขาได้รับพลังงานที่เป็นธรรมชาติได้รับการปรุงแต่งจากเธอ

“ถ้าผมว่าง ผมจะนัดรังล่องหนนะคะครับ”

“ได้ ดีมากเลย”

“ถ้าฉันเราแลกเบอร์โทรศัพท์กันนะคะครับ”

“ไม่มีปัญหา”

“ส่งโทรศัพท์ของรังให้ผมสิครับ”

ปะการังยื่นโทรศัพท์ส่งให้ฟลิคซ์ โทรศัพท์ของเธอเป็นโทรศัพท์รุ่นเก่า
ที่ราคาไม่กี่ปัน เพราะปะการังใช้งานมันแค่รับสายกับโทร. ออก ฟลิคซ์กด
โทร. เข้าเครื่องเขา แล้วก็บันทึกเบอร์เธอไว้ รวมถึงไม่ลืมที่จะบันทึกเบอร์
เขาไว้ในเครื่องเธอด้วย เสร็จเรียบร้อยเขาก็ส่งโทรศัพท์คืนให้ปะการัง

